

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Η ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Α.Π.
- Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ Α.Π. ΚΑΙ ΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ
- ΠΩΣ ΦΤΑΣΑΜΕ ΣΤΟ 9.5%
- ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ ΣΤΟ «ΛΕΥΚΟ» ΑΛΛΑ «ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΙΔΗ»
- 100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΑΡΞ
- ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΜΑΡΞΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

αμέσως μετά τις εκλογές ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ στόχος η φίμωση της βάσης

Η κομματική γραφειοκρατία ξεπερνώντας κάθε προηγούμενο και φτάνοντας σε επίπεδα παραλογοισμού αποβάλλει στελέχη που έδωσαν τα πάντα στο κόμμα από της ένταξης τους μέχρι και τις πρόσφατες προεδρικές εκλογές.

Αντί που έπρεπε να κάνει την αυτοκριτική της και να επισημάνει τα λάθη πολιτικής της που μας οδήγησαν στο 9.1/2% αποβάλλει δυο βδομάδες μετά τις εκλογές ορισμένα από τα πιο αγωνιστικά της στελέχη.

Διερωτάται και ο τελευταίος ΕΔΕΚίτης.

Που οδηγεί το κόμμα η σημερινή ηγεσία μ' αυτές τις ενδρυγίες.

Ποια είναι τα κίνητρα που την σπρώχνουν σε όλες αυτές τις αποβολές που ξεκίνησαν εδώ και τρία χρόνια.

Τι προσπαθεί να πετύχει η γραφειοκρατία με την μέθοδο αυτή των αποβολών.

Ως τότε θα συνεχίζεται αυτή η κατρακύλα και ο κατήφορος της γραφειοκρατίας που καραρακώνει το γόητρο του κόμματος και αμαυρώνει την παράδοση που υπήρχε για εσωκομματική δημοκρατία.

Το φαινόμενο των αποβολών που παρατηρείται στο Σ.Κ. ΕΔΕΚ εδώ και 3 χρόνια δεν είναι γέννημα των εγκεφάλων της γραφειοκρατίας που σήμερα λυμψαίνονται το κόμμα οδηγώντας το συνεχώς προς τα δεξιά.

Η γραφειοκρατία του Κόμματος απλώς αντιγράφει μεθόδους που χρησιμοποιεί εδώ και χρόνια η Διεθνής Σοσιολογική ηγεσία των εργατικών κομμάτων.

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση είχε σαν συνέπεια την αμφισβήτηση του Καπιταλισμού σαν σύστημα από τις μάζες του εργατικού κινήματος και σε αμφισβήτηση των ιδιών των ηγεσιών των εργατικών κομμάτων.

Αυτή η αμφισβήτηση είχε σαν αποτέλεσμα την ανάπτυξη των Μορξιστικών τάσεων στα διάφορα εργατικά κόμματα γεγονός που φέρνει σε πολύ δύσκολη θέση τις ρεφορμιστικές ηγεσίες, αυτών των κομμάτων, στην προσπάθεια τους να κρατηθούν στην εξουσία και να ηγεμονεύουν το εργατικό κίνημα.

Για μια μακρά περίοδο ανάπτυξης του καπιταλισμού οι ρεφορμιστές περιορίζονταν στην διαχείριση του Καπιταλιστικού συστήματος, προσπαθώντας να το ωραιοποιήσουν στα μάτια των μαζών.

Στη σημερινή όμως περίοδο κρίσης του καπιταλισμού και

με τα τεράστια προβλήματα που συσσωρεύτηκαν αδυνατούν οι Ρεφορμιστές να δώσουν ή να προτείνουν οποιαδήποτε λύση, περιοριζόμενοι μέσα στα Καπιταλιστικά πλαίσια, μη πιστεύοντας στη δύναμη του εργατικού κινήματος και μη θέλοντας να προχωρήσουν σε ριζικές αλλαγές της κοινωνίας.

Στην αγωνιώδη τους προσπάθεια, να κρατηθούν στην εξουσία ηγεμονεύοντας το Εργατικό Κίνημα και για να κερδίσουν την εμπιστοσύνη και την εύνοια των αστών, αποκρούουν την αμφισβήτηση που αναπτύσσεται μέσα στα ίδια τους τα κόμματα χρησιμοποιώντας μεθόδους όπως είναι η απομόνωση στελεχών και οι αποβολές για να κτυπηθούν οι Μαρξιστικές τάσεις που αναπτύσσονται και οι αριστερές ιδέες.

Είχαμε κατά καιρούς αποβολές στελεχών στα Σοσιαλιστικά κόμματα στην Ισπανία, Σουηδία, Ελλάδα (ΠΑΣΟΚ), Κύπρο (ΕΔΕΚ) πρόσφατα στο Εργατικό Κόμμα της Βρετανίας και σε άλλες Ευρωπαϊκές χώρες.

Η σημερινή ηγεσία της ΕΔΕΚ, στα πλαίσια της στροφής της προς τα δεξιά και μροστα στο κύμα αμφισβήτησης αυτής της πορείας από την ίδια τη βάση του κόμματος, αρχίζει από το 1980 να αποβάλλει τα πιο συνειδητοποιημένα και τα πιο δραστήρια στελέχη.

Όπως και στις βουλευτικές εκλογές του 81, έτσι και τώρα κατά τις πρόσφατες προεδρικές εκλογές η γραφειοκρατία επιδιώκει σ' ένα νέο όργιο αποβολών σημαντικών στελεχών και κατατρομοκράτησης της κομματικής βάσης τόσο πριν από τις εκλογές όσο και μετά. Γιατί:

1. Αδυνατεί να πείσει τα ίδια τα μέλη της για την πολιτική που ακολούθησε.
2. Αδυνατεί να πείσει την βάση για τους λόγους που οδήγησαν στην αποτυχία των προεδρικών εκλογών.
3. Προσπαθεί να επιρρίψει τις ευθύνες πάνω σε «πράχτορες και αντικομματικούς» οι οποίοι

«προκαλούσαν ζημια στο κόμμα».

4. Φοβάται την κριτική που θα της γίνεται από την κομματική βάση κι έτσι προσπαθεί να αποκεφαλίζει το κύμα αμφισβήτησης διωχνοντας όσους αριστερούς είναι δραστήρια, τολμηρά και μ' επιρροή στελέχη.

Η γραφειοκρατία μετά τη Λευκωσία, Λεμεσό, Πάφο, συνεχίζοντας τις αποβολές στην Λάρνακα και Αμμόχωστο επιβεβαιώνει η ίδια ότι η αμφισβή-

τηση της πολιτικής της υπάρχει σε Παγκύπρια κλίμακα και καταρρίπτει η ίδια τον μύθο που έφτιαξε κατά την διάρκεια των αποβολών του 1980-81 για δήθεν «φραξιονιστές» «πράκτορες» και τέτοια.

Πρέπει να ξέρει όμως η γραφειοκρατία ότι:

1. Ούτε οι αποβολές ούτε οι απομονώσεις είναι δυνατό να κτυπήσουν τις αριστερές ιδέες μέσα στο Κόμμα ή να απαγορεύσουν οποιοδήποτε στέλεχος,

αφήνοντας τους να αλώνουν το κόμμα και να το στρέφουν όπου αυτοί θέλουν.

2. Η ΕΔΕΚ δεν δημιουργήθηκε απλώς γιατί το θέλησαν μια ομάδα ανθρώπων. Δημιουργήθηκε από τις ίδιες τις μάζες που αναζητούσαν μια επαναστατική διεξοδό εκεί που το ΑΚΕΛ απέτυχε να τη δώσει. Ανδρώθηκε στη βάση των επαναστατικών συνθημάτων και είναι αδύνατο να μετατραπεί σ' ένα αστικό κόμμα.

συνέχεια από την 4

ΝΑ ΚΑΛΕΣΤΕΙ ΑΜΕΣΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

για ν' αποφασίσει η βάση

Η κομματική βάση ζητά σήμερα Συνέδριο. Όχι όμως ένα συνέδριο συνηθισμένο, τυπικό, όπου πανηγυρικά θα εκφραστεί η αμέριστη εμπιστοσύνη στην ηγεσία και η πίστη στο αλάνθαστο της πολιτικής που ακολουθείται. Αλλά ένα συνέδριο στο οποίο η βάση θα ξεκαθαρίσει στους γραφειοκράτες πως η υπομονή και η ανοχή έχουν τα όριά τους. Η οργή και ο βαθύς προβληματισμός που διακατέχει σήμερα κάθε σύντροφο μέσα στο κόμμα σαν αποτέλεσμα της εκλογικής αποτυχίας γυρεύουν τρόπους έκφρασης: επιβάλλεται να ξεκινήσει άμεσα η προετοιμασία για το τέταρτο συνέδριό όπου να αναλυθούν τα αίτια για το αποτέλεσμα των εκλογών και να ζητηθούν ευθύνες.

Για κάθε αριστερό αγωνιστή μέσα στην ΕΔΕΚ, η περίοδος πριν από τις εκλογές σήμαινε την σιωπηρή αποδοχή μιας σειράς απογοητευτικών μέτρων και χειρισμών για χάρη της ενότητας του κόμματος μπροστά στην εκλογική μάχη: η διάλυση του κομματικού μηχανισμού, η τοποθέτηση ανάξιων «ηγέτων» (βιτρίνες) σε καθοδηγητικά πόστα, η στροφή του κόμματος προς τον εθνικισμό, η εγκατάλειψη της ταξικής ανάλυσης και του σοσιαλιστικού προγράμματος για χάρη του δημοκρατικού η δημιουργία του μετώπου - φάντασμα ΜΕΣ, η καιροσκοπική στροφή προς τα δεξιά για το κέρδιμα δήθεν ψηφοφόρων από τα δεξιά το πλαισίωμα του Λυσσαρίδη από ένα σωρό παράγοντες της δεξιάς, οι εναγκαλισμοί του Λυσσαρίδη με τους βιομήχανους, η στροφή προς το Συναγερμό, η θέση για «λευκό» σε τυχόν δεύτερο γύρο, η απομόνωση των αριστερών στελεχών στις επαρχίες Λάρνακας, Αμμοχώστου και Πάφου, οι αποβολές πριν από τις εκλογές, όλα αυτά, αποτελούσαν πρόκληση για τα αισθήματα και το ταξικό ένστικτο κάθε τίμιου ΕΔΕΚίτη.

Για τη βάση του κόμματος, η διατήρηση της ενότητας σημαίνει πολύ περισσότερα απ' ό τι σημαίνει για τη γραφειοκρατία. Η τεράστια πλειοψηφία προτίμησε να σιωπήσει μπροστά στην απαράδεκτη πορεία της ηγεσίας και να πνήξει την αγανάκτηση της, με την ελπίδα πως οι εκλογές του 83 θα σήμαιναν το ουσιαστικό δυνάμωμα του κόμματος. Όλα αυτά τα μέτρα η γραφειοκρατία δικαιολόγησε στη βάση σαν αναγκαία για να μπορέσουν τα εκλογικά ποσοστά του κόμματος ν' αυξηθούν: η δεξιά στροφή παρουσιάστηκε σαν προϋπόθεση για την ανάπτυξη του κόμματος. Οι αριστεροί δίκονταν επειδή με την «αντικομματική» τους δράση έβλαπταν το κόμμα.

Τ' αποτελέσματα τα ξέρουμε. Το ΜΕΣ δεν μπόρεσε να πά-

η αριστερη πτέρυγα στη δουλεια για τις εκλογες

Η προεκλογική καμπάνια κατά τες πρόσφατες Προεδρικές εκλογες σηματοδεύτηκε στην Ιστορία της πολιτικής ζωής της Κύπρου σαν η πιο δυνατή, η πιο δαπανηρή και η πιο μεγάλη καμπάνια που έγινε ποτέ σε εκλογες στην Κύπρο.

Αυτο ήταν αποτέλεσμα και του γεγονότος ότι για πρώτη φορά μετά την ανεξαρτησία της Κύπρου είχαμε πραγματικές εκλογες όπου τρεις υποψήφιοι διεκδικούσαν την Προεδρία.

Σ' αυτές τες εκλογες και η Αριστερη πτέρυγα του Σ.Κ. ΕΔΕΚ κάνει την δική της παρεμβολή υποστηρίζοντας τον υποψήφιο του κόμματος, δουλεύοντας και προπαγανδίζοντας την υποψηφιότητα του Λυσσαριδη μέσα σε μαζικούς χώρους και σε Παγκύπρια Κλίμακα.

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ 1983

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ ΨΗΦΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΤΑΞΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ

Το βασικό τετρασέλιδο φυλλάδιο πάνω στο οποίο στηρίχτηκε η καμπάνια της ΑΠ διανεμήθηκε χέρι με χέρι σε δεκάδες χιλιάδες αντίτυπα.

Η υποστήριξη που έδωσε η ΑΠ στο Β. Λυσσαριδη δεν στηριζόταν ούτε στην προσωπολατρεία ούτε στο συναισθηματισμό. Η ΕΔΕΚ, σαν το δεύτερο εργατικό Κόμμα της Κύπρου και με την άρνηση του ΑΚΕΛ να διεκδικήσει την εξουσία, αποτέλούσε την μοναδική ελπίδα του εργατικού κινήματος στον αγώνα του ενάντια στη δεξιά.

Η αυτόνομη κάθοδος του κόμματος στες εκλογες και η προβολή της δικής του υποψηφιότητας, ήταν μια απο τις πιο βασικές θέσεις που είχαν οι αριστεροι μέσα στο Κόμμα απο το 1976—78 όταν πολέμησαν ενάντια στη συνεργασία ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ—ΔΗΠΑ η οποία έδωσε την πλειοψηφία στο δεξιό κόμμα ΔΗΠΑ το '76, και την προεδρία στο δεξιό Κυπριανου το '78.

Στα πλαίσια της εκστρατείας για υποστήριξη του Λυσσαριδη η Αριστερη πτέρυγα κάλεσε δημοσιογραφική διάσκεψη (21 Γενάρη) για να εξηγήσει τις θέσεις της. Ο κύριος λόγος που οδήγησε σ' αυτή την διάσκεψη ήταν η προπαγάνδα που γινόταν απο την Κοινοπραξία—παίρνοντας σαν αφορμή τες αποβολές που είχαν γίνει πρόσφατα—ότι οι αριστεροι της ΕΔΕΚ και η Αριστερη Πτέρυγα αντιτίθενται στην υποψηφιότητα Λυσσαριδη.

Με την διάσκεψη τύπου που δόθηκε ξεκαθαρίσαμε σαν Αριστερη Πτέρυγα την θέση μας για υποστήριξη της υποψηφιότητας Λυσσαριδη πάνω στη βάση της ανάλυσης που κάναμε σε σχέση με τες εκλογες (το κείμενο που δόθηκε στη Δημοσιογραφική διάσκεψη δημοσιεύτηκε στην «σ.ε.» στο φύλλο 128).

Τη διάσκεψη τύπου κάλυψαν όλες οι καθημερινες εφημερίδες, οι περισσότερες πρωτοσέλιδα και άλλες στην πίσω σελίδα. Η μόνη εφημερίδα η οποία

δεν κάλυψε το θέμα ήταν τα «ΝΕΑ».

Το κύριο βάρος της καμπάνιας δόθηκε στες εξορμήσεις μας μέσα σε μαζικούς χώρους όπως: Καφενεία, συλλόγους, που κάλυψαν γύρω στα 150 κύρια μεγάλα χωριά όλων των Επαρχιών.

Στες πόλεις πέραν απο τους συλλόγους και τα Καφενεία στες συνοικίες, καλύφθηκαν οι συνοικισμοί, πλατέες και λεωφόροι με μαζική κυκλοφορία, γήπεδα και βιομηχανικές περιοχές.

Στην πλειοψηφία των συλλόγων και καφενείων είχαμε τη δυνατότητα να συζητήσουμε για ώρες με τους θαμώνες.

Σ' όλους αυτούς τους χώρους διακινήσαμε το υλικό μας που βασικά περιλάμβανε:

1. Το κύριο φυλλάδιο υποστήριξης προς τον Λυσσαριδη με τίτλο «Ψήφο στο Λυσσαριδη ψήφο ενάντια στη Δεξιά».
2. Σοσιαλιστική Έκφραση του Γενάρη ειδικά αφιερωμένη για τες εκλογες με κύριο πρωτοσέλιδο άρθρο υποστήριξης της υποψηφιότητας Λυσσαριδη.
3. Ειδική Μπροσούρα για τες

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Εδώ και μερικές μέρες κυκλοφορεί ανάποδα φυλλάδιο που συνιστά η Κοινοπραξία με τίτλο «ΣΤΕΣΙΟΙ ΔΕΙΡΗ ΤΗΣ ΕΔΕΚ ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΗ ΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΟ ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥΣ».

Στο φυλλάδιο αυτό περιλαμβάνεται αποσπασμένο απόσπασμα απο την έκδοση της Σοσιαλιστικής Έκφρασης του Γενάρη όπως και αποσπασμα από τη δήλωση του Γιάννη Τουμάζου (ΦΙΔΑ) που αποβλήθηκε πρόσφατα. Το πιο αποσπασμα αφορά συνδέονται με δηλώσεις πρώην ΕΔΕΚ-τών που αποκαθάρουν από το κείμενο υποστηρίζοντας την υποψηφιότητα Κωνσταντίνου.

Η Αριστερη Πτέρυγα της ΕΔΕΚ καταγγέλλει αυτό το φυλλάδιο σαν εθνική και θράσηνη διαστρέβλωση για να πλανήσει η ΕΔΕΚ και ο Λυσσαριδης προεκλογικά.

Τε αποσπασματα απο την Σ. Έκφραση και τη δήλωση Τουμάζου έντεκα αποκόπτονται το πραγματικό νόημα των θέσεων της Αρ. Πτέρυγας όπως τις έχει αναλύσει τόσο στη Σ. Έκφραση όσο και στην πρόσφατη δημοσιογραφική διάσκεψη, σε φυλλάδιο που κυκλοφορεί απο χέρι με χέρι σ' όλη την Κύπρο και σε ειδική έκδοση της Έκφρασης.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ που έχει καλέσει την εργατική τάξη της Κύπρου να ψηφίσει ένα αποσπασμένο βελούδο πρόβου είναι η τελευταία που θα σκεφτεί να μιλήσει θετικά στην ΕΔΕΚ. Επικυρώνοντας τις εν υποστηρίξεις της Σ. Έκφρασης και της Αριστερης Πτέρυγας ότι μόνο οι ψηφιστες το Β. Λυσσαριδη σαν τον μόνο απο τους τρεις υποψηφίους που δεν απορριπτεται το κεφάλαιο και τη δεξιά αλλά εναντιώνεται παρεμβαίνοντας για μια απαντητική εκλογική επιτυχία του κόμματος. Το Β. Λυσσαριδη έχουν καλέσει να ψηφίσουν οι ίδιοι οι Κύπριοι εργαζόμενοι.

Σ.Κ. ΕΔΕΚ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ 21.1.83

Η ανακοίνωση που διανεμήθηκε σε χιλιάδες αντίτυπα σαν απόληξη στο πρασινο-κίτρινο φυλλάδιο της Κοινοπραξίας (δόθηκε και στον καθημερινό τύπο).

προεδρικές εκλογες — «Για ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα, για μια σοσιαλιστική Κυβέρνηση, για μια σοσιαλιστική Κύπρο».

4. Τη Μπροσούρα «Το πρόγραμμα της Αριστερας».

5. Φειγ—Βολαν.

Αναρτήσαμε πανω με το Κύριο σύνθημα μας «Ψήφο στο Λυσσαριδη ψήφο ενάντια στη δεξιά» (τα μοναδικά κόκκινα πανω σ' όλη την προεκλογική εκστρατεία) σε εμφανή σημεία και κύρια στες πόλεις.

Δυστυχώς όμως η γραφειοκρατία δείχνοντας για άλλη μια φορά το μένος της ενάντια στην Αριστερη Πτέρυγα και τον τραμπουκισμό που την διακατέχει κατέστρεψε τα πανω μας παρα την αντίδραση πολλές φορές της ίδιας της Κομματικής Βάσης.

Συγκεκριμένα σε μια περίπτωση θεάθηκε ομάδα απο επτα νεολαίους υπο την καθοδήγηση του Ντίου Μιχαήλ (Γραμματέας της Σοσιαλιστικής Νεολαίας ΕΔΕΝ) να καταστρέφουν τα πανω μας στην πλατεία Ελευθερίας (Πέμπτη, 27.1, ώρα 1.00 με τα τα μεσάνυχτα).

Καταγγείλαμε με ανακοίνωση την καταστροφή των πανω μας μέσω του τύπου χωρίς όμως να αναφέρουμε ποιους τα έσκισαν για να μην δώσουμε λίγες μόνο μέρες πριν απο τες εκλογες την ευκαιρία στην Κοινοπραξία και τον Συναγερμό να συκοφαντήσουν την ΕΔΕΚ.

Καταφέραμε όμως, έστω και με την παραμονή για δυο—τρεις μέρες των 20 περίπου πανω που αναρτήσαμε σε πρώτη φάση να γίνει γνωστή η παρουσία τους και το μήνυμα που θέλαμε να μεταδώσουμε.

Κρίναμε ότι ήταν άωφο να συνεχισθεί αυτός ο πόλεμος των πανω με τους τραμπουκούς της γραφειοκρατίας προτιμώντας να δώσουμε όσες δυνάμεις είχαμε στους άλλους τομείς της προεκλογικής δουλειας μας.

Κυκλοφορήσαμε Παγκύπρια φυλλάδιο μέσα απο το οποίο καταγγέλλαμε ένα πράσινο φυλλάδιο (μυριζε περισσότερο κιντρινοφυλλάδιο) που διένειμε η Κοινοπραξία για να κτυπήσει την ΕΔΕΚ και την υποψηφιότητα Λυσσαριδη.

Σ αυτο το φυλλάδιο η Κοινοπραξία απομόνωσε ωρισμένα αποσπάσματα απο την Σοσιαλιστική Έκφραση και απο την ανακοίνωση του συντρόφου Τουμάζου και συνδέοντας τα μαζί με τες ανακοινώσεις άλλων Εδεκικών ότι διαχωρίζουν την θέση τους απο την ηγεσία της ΕΔΕΚ, προσαβούσε να παρουσιάσει την Αριστερη Πτέρυγα ότι διαφωνούσε με την Υποψηφιότητα Λυσσαριδη.

Την ημέρα των εκλογων η συντριπτική πλειοψηφία των υποστηρικτων και φίλων της Αριστερης Πτέρυγας συνέβαλαν στο στήσιμο των εκλογικών επιτελείων και για την κανονική λειτουργία τους μέχρι το πέρας της ψηφοφορίας.

Τα συμπεράσματα μας απο όλη τη προεκλογική καμπάνια

Τη δημοσιογραφική διάσκεψη που δόθηκε στις 21.1.83 κάλυψε στο σύνολο του ο καθημερινός τύπος εκτος απο τα «ΝΕΑ».

είναι αν κρίνουμε απο τες διαθέσιμες γενικά των απλων ανθρώπων του καφενείου και του συλλόγου ότι ο εργάτης, ο αγρότης, ο κάθε εργαζόμενος διψα για να ακούσει τις θέσεις που θα του αναπτύξει. Προβληματίζεται και συζητεί το κάθε τι που του λες.

Στα εθνικόφρονα σωματεία, λόγω της τελευταίας προσέγγισης και ανάπτυξη φιλικών σχέσεων σε επίπεδο ηγεσιων του Συναγερμου και της ΕΔΕΚ, μας υποδέχονταν κατ' αρχην σαν συναγωνιστες ενάντια στο κοινό εχθρο, την κοινοπραξία,

δεν εκπροσωπει το Κεφάλαιο και την αστική τάξη.

Πάνω σε ταξική βάση μιλώντας καταφέραμε να προβληματίσουμε αρκετα τον εργάτη και τον αγρότη ο οποίος ανήκουν σήμερα στη Δεξιά.

Μέσα στους Ακελικούς χώρους οι συζητήσεις πήραν μεγάλες διαστάσεις λόγω και της μεγαλύτερης συνειδητοποίησης των ταξικών συμφερόντων των Ακελικων εργαζομένων.

Οι απλοι Ακελικοί έβλεπαν με προβληματισμο και αμφισβήτηση την τακτική που η ηγεσία τους ακολούθησε δίνοντας για

Η πιο έντονη και δαπανηρη προεκλογική εκστρατεία στην ιστορία της Κύπρου.

με κύριο σημείο αναφοράς ότι θα πρέπει να ψηφίσουμε και μεις Κληριδη σε τυχον β' γύρο Κυπριανου—Κληριδη. Εξηγήσαμε ότι υπάρχουν τεράστιες ιδεολογικές και πολιτικές διαφορες μεταξύ των δυο κομμάτων.

Υποστηρίξαμε την υποψηφιότητα Λ/δη αναλύοντας και τονίζοντας τους ότι τα ταξικά τους συμφέροντα υπαγορεύουν ψήφο στο Λυσσαριδη ο οποίος

άλλη μια φορά την εξουσία στο δεξιό Κυπριανου και την αστική τάξη.

Το Μίνιμουμ πρόγραμμα δεν τους ικανοποιούσε ούτε έβλεπαν με πιο τρόπο θα μπορούσε να υλοποιηθουν οι διάφορες υποσχέσεις που βρίσκονται σ' αυτο, απο τη στιγμή που οι μηχανισμοί του κράτους βρίσκονται στα χέρια της αστικής τάξης.

Στην προσπάθεια μας να πείσουμε για την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη προσκρούσαμε στο επιχείρημα τους για την δεξιά στροφή που κάνει το κόμμα και για την προσέγγιση με τον Συναγερμό.

Εξηγήσαμε πως παρ' όλη τη στροφή προς τα δεξιά που κάνει η σημερινή γραφειοκρατία παρ' όλα τα κρούσματα συνεργασίας και προσέγγισης μιας χούφτας γραφειοκρατιών με στελέχη του Συναγερμού, τούτο δεν μειώνει τη σημασία και την προβολή της ανεξάρτητης υποψηφιότητας της ΕΔΕΚ.

Με την άρνηση του ΑΚΕΛ να διεκδικήσει την εξουσία η

υποψηφιότητα Λυσσαρίδη αποτελούσε τη μοναδική ελπίδα του εργατικού κινήματος στον αγώνα ενάντια στη Δεξιά.

Η κύρια θέση μας που δημιουργήσε θύελλα προβληματισμού και συμπάθειας μέσα στον Ακελικό χώρο ήταν για το Ενιαίο Μέτωπο της Αριστερας για ένα κοινό υποψήφιο ΑΚΕΛ—ΕΔΕΚ για μια αριστερή κυβέρνηση.

Καταλήγαμε στο συμπέρασμα, εφόσον οι ηγεσίες μας δεν προχωρούν για την σύμπηξη αυτού του μετώπου, ότι έχουμε καθήκον σαν κομματική βάση να παλαιψουμε πιέζοντας τις δυο ηγεσίες για υιοθέτηση της

Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ έχει μόνο ελεύθερες προσωπικότητες

Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ, εξέδωσε χθες την παρακάτω ανακοίνωση:

«Μερικά πρόσωπα τα οποία ετέθησαν εκτός του Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ για λόγους αντικομματικής δραστηριότητας, συγκάλωσαν δημοσιογραφική διάσκεψη ως «Αριστερή Πτέρυγα της ΕΔΕΚ».

«Σοσιαλιστικό Κόμμα ΕΔΕΚ είναι μόνο τα μέλη του Κόμματος, το οποίο δεν έχει πτέρυγες, αλλά ελεύθερες προσωπικότητες και κάθε χρησιμοποίηση του ονόματός του από μη μέλη είναι — για να πούμε το

λιγότερο — ηθικά απαράδεκτη.

«Ούτε το Κόμμα, ούτε ασφαλώς ο λαός, έχει το χρόνο ή τη διάθεση να ασχολείται μαζί τους, πολύ περισσότερο γιατί συνηθίζουν να εμφανίζονται στις παραμονές εκλογών, υπονομεύοντας στην πραγματικότητα τους αγώνες του Κόμματος.

«Το Σοσιαλιστικό Κόμμα ΕΔΕΚ, απαλλαγμένο από τη υστροπία των ομαδοποιήσεων και του ελιτισμού, είναι σήμερα ένα πανίσχυρο μαζικό κίνημα και η σγκούνημα ζικοποίηση του μαρτυρεί την άφθογη δημοκρατική λειτουργία του».

Η απάντηση της ηγεσίας (Νέα, 211).

θέσης του Ενιαίου Μετώπου για κοινό αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση και για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Ο Εδεκιτικός χώρος παρατην, για χρόνια ολόκληρα, λασπολογία και συκοφαντία μας απο την γραφειοκρατία μας δέχτηκε με μεγάλη συμπάθεια και διάθεση να μας ακούσει αναλύοντας τις δικές μας θέσεις και επιχειρήματα για την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη.

Φυσικά η συζήτηση περιτράφηκε και στην σύγκρουση

που υπάρχει με την γραφειοκρατία.

Εξηγήσαμε τους λόγους που μας ανάγκασαν να κατεβούμε σε δική μας ξεχωριστή προεκλογική καμπάνια, που δεν είναι άλλοι από την άρνηση της γραφειοκρατίας να δεχτεί την αμφισβήτηση και τον προβληματισμό μέσα στη βάση και κατ' επέκταση την επιστροφή των αποβλημένων αριστερών στο κόμμα.

Μέσα στους Εδεκίτες είχε μεγάλη απήχηση το κάλεσμα

που κάναμε προς όλα τα αριστερα μέλη και στελέχη του κόμματος να δουλέψουν για τις εκλογές παραμερίζοντας κάθε πικρία και απαγορευση που δημιούργησε η στροφή της ηγεσίας προς τα δεξιά παραμένοντας στο κόμμα και πολεμώντας για να σταμάτήσει ο γραφειοκρατικός κατήφορος της ηγεσίας.

Καταλήγαμε στο συμπέρασμα ότι κάποτε επιτέλους πρέπει να συζητηθούν ανοικτά και ξεκάθαρα οι διαφωνίες που υπάρχουν μέσα στο κόμμα, μέσα στο πλαίσιο του Δημοκρατικού Συγκεντρωτισμού και πως οι αποβολές είναι απαράδεκτες και πρέπει να ανακληθούν.

Η προεκλογική αυτή καμπάνια μας καθιέρωσε σαν Αριστερή Πτέρυγα παγκύπρια και μέσα στον Εδεκίτικο χώρο σαν μια υπαρκτή και ζωντανή τάση μέσα στο κόμμα με συγκροτημένη ιδεολογία και ξεκάθαρες πολιτικές προοπτικές. Καθιερωθήκαμε σαν η εναλλακτική διέξοδος για κάθε προβληματισμένο και απαγορευμένο Εδεκίτη από τις γραφειοκρατικές μανούβρες και την δεξιά στροφή της ηγεσίας.

ΜΑΡΚΟΣ ΖΑΒΡΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1982

ΜΕ ΤΟΝ ΗΓΕΤΗ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

Όλοι μαζί θα σηκώσουμε τον ήλιο πάνω από την Κύπρο μας

Αλλαγή με ποιους, αλλαγή για ποιους;

ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

ρει όσους ψήφους πήρε μαζί η ΕΔΕΚ και το ΠΑΜΕ το 81! Σε πολλούς χώρους παγκύπρια οι ψήφοι υπέρ του ΜΕΣ ήταν λιγότεροι κι απ' αυτούς της ΕΔΕΚ στις βουλευτικές.

Σε άλλες περιπτώσεις οι ψήφοι για το ΜΕΣ ήταν λιγότεροι από τα μέλη της κομματικής ομάδας!

Κι όμως οι συνθήκες για το δυνάμωμα της ΕΔΕΚ ήταν από τις πιο ευνοϊκές που μπορεί να υπάρξουν: δυο χρεωκοπημένοι δεξιοί υποψήφιοι αντιμετώπιζομε το Λ/δη, το ΠΑΣΟΚ στην διακυβέρνηση της Ελλάδας, και μια εντυπωσιακή στροφή των Ευρωπαϊκών μαζών προς τ' αριστερά και τους Σοσιαλιστές. Η ΕΔΕΚ είχε τη δυνατότητα, νοούμενου ότι ακολουθούσε μια σωστή πολιτική, να διπλάσει τα ποσοστά της, κι αυτό το ξέρει και το τελευταίο μέλος του κόμματος.

Αν απότυχε να αξιοποιήσει τις ευνοϊκές αυτές συνθήκες ο αποκλειστικός υπεύθυνος γι' αυτό είναι η σημερινή ηγεσία. Το τελικό αποτέλεσμα πρέπει να ειδωθεί σαν η απόδειξη για την πλήρη χρεωκοπία των πολιτικών επιλογών της κομματικής ηγεσίας σαν απόδειξη της πλήρους ανικανότητας των γραφειοκρατών να καταλάβουν το χώρο και τις συνθήκες στις οποίες βρισκόμαστε για να βάλουν το κόμμα σε μια πορεία ανάπτυξης και δυνάμωματος.

Η γραφειοκρατία είχε επιβάλει τους δικούς της εξ ολοκλήρου όρους μέχρι την περίοδο πριν από τις εκλογές: έδιωξε τους Μαρξιστές από καιρό, απομόνωσε κάθε αριστερό που δείλα έστω τόλμησε να αμφισβητήσει την ορθότητα της πολιτικής της, νέρωσε το πρόγραμμα του κόμματος «για να μην απομακρύνει ψηφοφόρους», εγκατέλειψε το 33% στα χέρια των γραφειοκρατών του ΑΚΕΛ, έφτιαξε τις σχέσεις της με την ηγεσία του Συναγερμού, κατέβαλε κάθε προσπάθεια να αποδείξει τις καλές της προθέσεις στην αστική τάξη.

Αυτά όλα είναι τα συστατικά της συνειδητής πορείας στην οποία οι γραφειοκράτες ήθελαν

να μπει το κόμμα. Οι Μαρξιστές μέσα στο κόμμα προειδοποιούσαν εδώ και χρόνια, πως ένα δεξιο πρόγραμμα από μέρους της ΕΔΕΚ, όχι μόνο σημαίνει εγκατάλειψη αρχών, όχι μόνο σημαίνει πως η ΕΔΕΚ θα αδυνατούσε να δώσει ριζικές λύσεις στα προβλήματα των εργαζομένων, αλλά επίσης σημαίνει πως η ΕΔΕΚ δεν θα μπορούσε να ελκύσει καν ψηφοφόρους!

Σταθερή θέση της Αριστερής Πτέρυγας από την ίδρυση της παραμένει ότι ο μόνος τρόπος για να ελκύσει μάζες η ΕΔΕΚ είναι μ' ένα συνεπές σοσιαλιστικό πρόγραμμα, ότι μέσα στις συνθήκες που βρισκόμαστε οποιαδήποτε δεξιά στροφή και προσπάθεια να κερδηθούν ψηφοφόροι στη βάση εντυπώσεων, καταδικάζει το κόμμα σε στασιμότητα.

Το 9.5% αποτελεί τραγική επαλήθευση αυτών των προβλέψεων.

Κι όμως η ηγεσία αρνείται να προβληματιστεί.

Αντί να δει πως μοναδικός υπεύθυνος για την αδυναμία να αξιοποιηθεί η τόσο ευνοϊκή περίοδος είναι η χρεωκοπημένη πολιτική που ακολουθήθηκε, αντί να δει μέσα στα πλαίσια της ειλικρινούς αυτοκριτικής τα λάθη για να τα διορθώσει, ρίχνει την ευθύνη για την αποτυχία σε τρίτους. Η απόφαση της Κ.Ε. (ΝΕΑ - Κυρ. 27.2.83) αφού διαπιστώνει πως το «Μέτωπο Εθνικής Σωτηρίας είναι μια ανερχόμενη δύναμη» (!!) ρίχνει τις ευθύνες για το γεγονός πως το τελικό αποτέλεσμα είναι «κατώτερο των στόχων», στο ΑΚΕΛ «με την ψευδή προβολή μαύρων μετώπων και δήθεν συνεργασίας ΕΔΕΚ και συναγερμού», στην κοινοπραξία η οποία την ημέρα των εκλογών διέδιδε στα εκλογικά κέντρα ότι «ο Λυσσαρίδης έδωσε εντολή για υπερψήφηση του Κυπριανού λόγω του κινδύνου επικράτησης του Κληρίδη», στην ηγεσία του Συναγερμού η οποία «επιδόθηκε σε μια τεράστια εκστρατεία ψιθύρου ότι υπήρχε δήθεν συμφωνία για συνεργασία Μετώπου Εθνικής Σωτηρίας και Συναγερμού για τον δεύτερο γύρο» και τελικά στις «Οργανωτικές αδυνα-

μίες» του κόμματος. (Τα αποσπάσματα από την απόφαση της Κ.Ε.).

Τέτοια επιχειρήματα και τέτοιες τοποθετήσεις προσβάλλουν την νοημοσύνη της κομματικής βάσης και του Κυπριακού λαού γενικά. Δείχνουν πως η ηγεσία είναι αποφασισμένη να συνεχίσει την ίδια, καταστροφική για το κόμμα, πορεία: **φταιν όλοι οι υπόλοιποι αλλά όχι η ηγεσία!**

Οι κατηγορίες του ΑΚΕΛ για μαύρα μέτωπα, εύκολα μπορούσαν να διαψευστούν με μια συνεπή αντικληριδική στάση. Το ίδιο και ο ψιθύρος της ηγεσίας του Συναγερμού για συνεργασία στο δεύτερο γύρο.

Αν αυτές οι διαδόσεις έπιασαν τελικά μέσα στις πλατιές μάζες, μοναδικός υπεύθυνος είναι η γραφειοκρατία η οποία με την πολιτική της όχι μόνο δεν μπόρεσε να πείσει για το αντίθετο, αλλά έδινε βάση σ' αυτές τις φήμες: η σχεταριστική τοποθέτηση υπέρ του «λευκού», οι συναντήσεις με Συναγερμικούς ηγέτες, το κάλεσμα του Συναγερμού στο μνημόσυνο του Κόκου Φωτίου, η παρουσία συναγερμικών σε κομματικές συσκέψεις, οι ανοικτές δηλώσεις ορισμένων στελεχών ότι σε β' γύρο θα ψήφισαν Κληρίδη, οι ξεδιάντροπες δηλώσεις ορισμένων εκλεχτών της γραφειοκρατίας ότι «θέλουν να σκοτώσουν κομμουνιστές», οι εναγκαλισμοί και οι θερμές χειραφτίες στελεχών του κόμματος με στελέχη του Συναγερμού στα εκλογικά κέντρα και τόσα άλλα περιστατικά. Ποιός φταίει γι' αυτά; οι διαδόσεις του ΑΚΕΛ και του Συναγερμού; Δημιουργούν ή δεν δημιουργούν σαφείς εντυπώσεις που να κάνουν πιστέυτες τέτοιες διαδόσεις αυτά τα περιστατικά;

Πως μπορεί, μετά, η ηγεσία να χέι το θράσος να υποστηρίξει πως τη μέρα των εκλογών τα συνεργεία της κοινοπραξίας διάδιδαν πως ο Λυσσαρίδης ψήφισε Κυπριανού, τη στιγμή που όλος ο κόσμος ξέρει πως στα εκλογικά κέντρα και δίπλα απο τα συνεργεία της κοινοπραξίας υπήρχαν τα συνεργεία της ΕΔΕΚ (μασκαρεμένα σε ΜΕΣ) τα οποία μόνο με την παρουσία τους διέψευδαν τις φήμες και τον ψιθύρο;

Όσον αφορά τους στρουθοκαμηλισμούς για τις οργανωτικές αδυναμίες του κόμματος

μένουμε άναυδοι: **εσείς οι οποίοι χρησιμοποιείται τον διαλυμένο κομματικό μηχανισμό για να δικαιολογήσετε σ' ένα μέρος το εκλογικό αποτέλεσμα, είσατε αυτοι οι οποίοι τον διάλυσαν.** Δεν είναι μόνο οι απομονώσεις των αριστερών παγκύπρια που έσπασαν το ηθικό τόσων και τόσων κομματικών. Ρωτούμε ποια επαρχιακή επιτροπή λειτουργούσε κατά τη διάρκεια των 6 μηνών πριν απο τις εκλογές. Την απάντηση την ξέρουν όλοι: ΚΑΜΜΙΑ. Είτε καθαιρέθηκαν είτε υποβιβάστηκαν, είτε διαλύθηκαν είτε ανοήθηκαν. Η μόνη επαρχία στην οποία το κόμμα κινήθηκε σχετικά οργανωμένα ήταν η Λευκωσία, αλλά ούτε εδω η Ε.Ε. δεν λειτουργούσε σαν σώμα.

Οι γραφειοκράτες είναι αδύνατο να συνετιστούν. Είναι ικανοί να οδηγήσουν το κόμμα στον αφανισμό αλλά όχι να αλλάξουν πορεία. Είναι πεπεισμένοι πως είναι αλάνθαστοι και πως φταιν οι μάζες αν δεν τους ψηφίζουν. Αντι να δουν το εκλογικό αποτέλεσμα σαν το τεστ για την ορθότητα της πολιτικής τους, έχουν την αυθάδεια να μετρούν με το αποτέλεσμα τον βαθμό νοημοσύνης των μαζών. Κι όμως είναι απίλο: για να φύγουν οι μάζες απο το ΑΚΕΛ και τον ΔΗΣΥ και ναρθουν στην ΕΔΕΚ πρέπει να πειστούν πως αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντα τους. Αν δεν το κάνουν είναι γιατί η ΕΔΕΚ δεν μπόρεσε να τους πείσει πως η πολιτική που ακολουθεί είναι η σωστή και πως οι ηγεσίες τους είναι λανθασμένες.

Χρειάζεται αλλαγή πορείας. Χρειάζεται η συμμετοχή της βάσης στον καθορισμό πολιτικής. Χρειάζεται μια ταξική αντίληψη της κοινωνίας: είτε το θέλουν είτε όχι ορισμένοι γραφειοκράτες, η ταξική πάλη υπάρχει και θα συνεχίζεται. Σ' αυτή την πάλη, οποιαδήποτε προσπάθεια να παρουσιαστούν με σαν ουδέτεροι και συμφιλίωτες δεν οδηγεί πουθενά αλλου παρα στον σκουπιδοτένεκε της ιστορίας. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε με ποιου τη μεριά είμαστε. Πρέπει να ταχτούμε ανεπιφύλαχτα και δίχως ταλαντεύσεις με τη μεριά των συμφερόντων της εργατικής τάξης και της φτωχής αγροτίας.

Στροφή προς τις εργατικές μάζες. Πρωτοπορία στους καθημερινούς τους αγώνες για μια καλύτερη ζωή: συνέπεια

σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα, μαζί με τους Τ/Κυπρίους εργάτες για μια Κύπρο λεύτερη και σοσιαλιστική. Αυτά χρειάζεται το κόμμα για να πάει μπροστα. Αν οι σημερινοί ηγέτες του κόμματος δεν είναι διαθεθειμένοι να ξεκαθαρίσουν τη θέση τους ανάμεσα στους αστους και τους εργάτες, τότε δεν έχουν θέση, μέσα στο κόμμα! Το κόμμα δεν είναι αυτοί! το κόμμα είναι η Βάση! Η βάση αποτελείται απο εργάτες κι αγρότες, η βάση είναι αριστερή! Αυτά είναι τα θεματα που πρέπει να συζητηθούν στο 4ο συνέδριο, αυτά τα μηνύματα που πρέπει να μεταφερθούν σε κάθε κομματικό μέλος.

Η γραφειοκρατία έχει κάθε συμφέρο να θέλει να αποφύγει ένα ζωντανό δημοκρατικό συνέδριο και την αυτοκριτική. Παρ' όλο που σύμφωνα με το καταστατικό το συνέδριο πρέπει να διεξαχθεί μέχρι το Νοέμβρη αυτού του χρόνου, δεν αποκλείεται να προσπαθήσουν να το αναβάλουν. Πιο πιθανο είναι να προσπαθήσουν να το μετατρέψουν σ' ένα εικονικό συνέδριο, δίχως πραγματική αντιπροσώπευση της βάσης και στο οποίο να μην υπάρχουν οι δυνατότητες για ουσιαστική και ελεύθερη συζήτηση.

Γι αυτο χρειάζεται επαγρύπνηση. Η βάση έχει τη δύναμη να εξασφαλίσει τη διεξαγωγή του συνεδρίου και να κατοχυρώσει τις δημοκρατικές διαδικασίες. Η Προσυνεδριακή δουλειά πρέπει να ξεκινήσει άμεσα. Και πρέπει να πάρει τη μορφή της έντονης εσωκομματικής συζήτησης μέσα απο την οποία οι ομάδες βάσης και οι τοπικές οργανώσεις θα έχουν τη δυνατότητα ν' ακούσουν τις διάφορες απόψεις εκτιμήσεις και ρεύματα που υπάρχουν μέσα στο κόμμα. Μόνο έτσι μπορεί το κόμμα να μπει στο σωστο δρόμο.

Το τέταρτο συνέδριο πρέπει να ειδωθεί σαν η αφετηρία για ένα νέο ξεκίνημα. Σαν ένα συνέδριο έντονης ζήμωσης και προβληματισμού για την πορεία που ακολουθήθηκε μέχρι σήμερα. Σαν το συνέδριο το οποίο θα βάλει τις βάσεις για την επιστροφή του κόμματος στο σοσιαλισμό και την εργατική τάξη.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΠΟΒΟΛΕΣ

συνέχεια από την 1

3. Η στροφή που σήμερα κάνει η ηγεσία προς τα δεξιά, δεν έχει να κάνει τίποτα με την ιστορία του Κόμματος και τις παραδόσεις του.

4. Το Κόμμα δεν ανήκει στους λίγους γραφειοκράτες που σήμερα το κυβερνούν. Ανήκει στας χιλιάδες μέλη του και στο εργατικό κίνημα γενικότερα.

Εκτος από τα δυο στελέχη που αποβλήθηκαν πριν από τις εκλογές από τους οποίους ο Γιάννης Τουμάζος έχει ήδη ενταχτεί δραστήρια στις γραμμές της ΑΠ, έχουν αποβληθεί στη διάρκεια των 15 ημερών μετά τις εκλογές τα ακόλουθα τέσσερα ηγετικά στελέχη:

1. Κάκος Τελεβάντος
Μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος και Επαρχιακός Οργανωτικός Γραμματέας Αμμοχώστου.

2. Α. Προδρόμου
Επαρχιακός Οργανωτικός Γραμματέας ΕΔΕΚ Λάρνακας.

3. Μάριος Κ.
Μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου και της Κεντρικής Γραμματείας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ, του Κεντρικού συμβουλίου της Δ.Ν.Δ.Δ. (Δημοκρατική Νεολαία Δώρου Λοΐζου) και του κόμματος.

4. Τάκης Σ.
Μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της Δ.Ν.Δ.Δ. και της Ε. Οργάνωσης Λάρνακας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ.

Οι τέσσερις αυτοί σύντροφοι μαζί με το Γ. Τουμάζο έχουν ήδη ξεκινήσει μια καμπάνια ενάντια στις αποβολές τους απευθυνόμενοι στην κομματική βάση στις επαρχίες Α/του και Λ/κας. Το ακόλουθο κείμενο/ανακοίνωση ενάντια στις νέες αποβολές έχουν ήδη μεταφέρει σ' ένα μεγάλο ποσοστό της βάσης στις επαρχίες τους. Από τους πέντε αυτούς συντρόφους που αποτελούσαν την ραχοκοκαλία των Επαρχιακών Οργανώσεων Λάρνακας — Αμμοχώστου πήραμε την παρακάτω επιστολή την οποία δημοσιεύουμε:

Αμέσως μετά τις Προεδρικές εκλογές του Φεβράρη και προτού η ηγεσία του Κόμματος κάνει οποιαδήποτε αυτοκριτική, για να δει ποια ήταν εκείνα τα λάθη που μας οδήγησαν στο 9 1/2%, επανέρχεται στην γνωστή πια μέθοδο της, των αποβολών, για να πνίξει κάθε τίμια και αγωνιστική φωνή που υπάρχει μέσα στην συντριπτική πλειοψηφία των Εδεκτιών.

Η γραφειοκρατία χάνοντας κάθε ίχνος λογικής, αντί αναγνωρίζοντας τα λάθη της, να βάλει πάνω σε νέες βάσεις την λειτουργία του κόμματος και την πολιτική της, όπως θα περίμενε και ο τελευταίος Εδεκτής, εντούτοις προχωρεί αμέσως μετά τις εκλογές σε νέες αποβολές.

Η αποβολή μας έγινε χωρίς καν να καλεσθούμε και να μας εκθέσουν οποιαδήποτε κατηγορία δίδοντας μας το δημοκρατικό δικαίωμα της απολογίας και που κατοχυρώνεται από το ίδιο το καταστατικό.

Ούτε καν μας ανακοινώθηκε από κανένα κομματικό όργανο παρά μόνο, ορισμένοι από μας, μάθαμε για την αποβολή μας από εξωκομματικούς παράγοντες.

Η συνοπτική αυτή διαδικασία μας θυμίζει νοοτροπία που δεν έχει καμιά σχέση με την Ιστορία και τις παραδόσεις του Κόμματος.

Αυτές οι ενέργειες της Γραφειοκρατίας έχουν σαν κίνητρα:

1. Την προσπάθεια της να δικαιολογήσει την αποτυχία της πολιτικής της και το αποτέλεσμα που έφερε αυτή η πολιτική κατά τις πρόσφατες προεδρικές εκλογές επιρρίπτοντας τις ευθύνες πάνω στα ίδια της τα στελέχη επειδή έχουν το θάρρος να διαφωνούν.

2. Να φιώσει κάθε φωνή προβληματισμού και αμφισβήτησης ενάντια στην πολιτική, της στροφής προς τα δεξιά, με στόχο την συνέχιση της ίδιας πολιτικής

3. Προσπάθεια να κτυπηθούν οι Αριστεροί μέσα στο Κόμμα και οι Μαρξιστικές ιδέες.

Σ' αυτή της την προσπάθεια η γραφειοκρατία χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί κάθε μέθοδο καταργώντας κάθε ίχνος δημοκρατίας που υπάρχει μέσα στο κόμμα, έξω από κάθε διαδικασία και κάθε πρόνοια του καταστατικού του Κόμματος.

Ξέρουμε ότι οι γραφειοκράτες θα χρησιμοποιήσουν όπως πάντα την γνωστή τους μέθοδο της λασπολογίας για να μας φθείρουν μπροστά στα μάτια της βάσης, αδυνατώντας να δώσουν οποιοδήποτε πολιτικό χαρακτήρα ή επιχείρημα στην προσπάθειά τους να μας απομονώσουν.

Τούτο όμως δεν μας φοβίζει διότι, πρώτον, έπαψαν οι γραφειοκράτες να είναι πειστικοί στα μάτια της βάσης, λόγω της κατ' εξακολούθησιν λασπολογίας τους και δεύτερον, όπως μάθαμε να βάζουμε ντόμπρα και ξεκάθαρα τις πολιτικές διαφωνίες που είχαμε σ' οποιοδήποτε σώμα ή σύσκεψη παρευρισκόμασταν έτσι και τώρα, δεν διστάζουμε να βάλουμε μπροστά στα μάτια της βάσης τους γραφειοκράτες ξεσκεπάζοντας τους τις διάφορες πολιτικές και κομματικές μανούβρες που έκαναν για χρόνια.

«Διαφωνούσαμε με την γραφειοκρατία όπου στην πορεία της προς τα δεξιά τα τελευταία χρόνια, προχώρησε σε αποβολές μιας σειράς από Αριστερά στελέχη, που βρισκόταν σε επαρχιακά ή Κεντρικά καθοδηγητικά όργανα του Κόμματος, όπως Κεντρική Επιτροπή, Πολιτικό Γραφείο, Επαρχιακές Επιτροπές, Κεντρικό Συμβούλιο και Εκτελεστική Γραμματεία της Νεολαίας, είτε σε Τοπικές οργανώσεις ή ομάδες βάσης.

Διαφωνούσαμε με την γραφειοκρατία όπου στον κατήφορο της χωρίς πολλή σκέψη και προβληματισμό προχωρούσε και διάλυε ολόκληρες Επαρχιακές Επιτροπές (Λεμεσού - Λευκωσίας - Πάφου). Τοπικές οργανώσεις, ομάδες βάσεις, όπου υπήρχε έντονος προβληματισμός και αμφισβήτηση για την ορθότητα της πολιτικής και την πορεία που ακολούθησε η ηγεσία τα τελευταία χρόνια.

Διαφωνούσαμε με την Γραφειοκρατία όταν συνεχίζοντας αυτή την καταστροφική πορεία διάλυε αυθαίρετα την Επαρχιακή Επιτροπή Αμμοχώστου που απαρτιζόταν από Αριστερά στελέχη. Όταν δυο μήνες πριν από τις τελευταίες εκλογές διάλυε την Επαρχιακή Επιτροπή Λάρνακας, σε μια περίοδο που επιτακτική αλλά και επιβεβλημένη ήταν η λειτουργία της, με απώτερο πάλι στόχο την απομόνωση των Αριστερών στελεχών που συμμετείχαν σ' αυτήν.

Διαφωνούσαμε με την γραφειοκρατία όταν διάλυε την ΣΧΟΛΗ ΣΤΕΛΕΧΩΝ φοβούμε-

νη το ιδεολογικό ανέβασμα της Κομματικής βάσης, που θα την καθιστούσε ικανή να συμμετέχει στην διαμόρφωση της πολιτικής του Κόμματος.

Διαφωνήσαμε και διαφωνούμε με την προσπάθεια, που γίνεται από την σημερινή ηγεσία, για αποδοχή και προβολή της Διεθνούς Σοσιαλδημοκρατίας, που ως πριν λίγο καιρό η ίδια η ηγεσία του κόμματος, χαρακτήριζε ως πράκτορες της Αστικής τάξης.

Διαφωνούσαμε με την γραφειοκρατία όταν στο μνημόσυνο του Κόκου Φωτίου καλούσε το Κόμμα που πολιτικοποίησε και στέγασε τους δολοφόνους του.

Όταν στο Συνέδριο της Δ.Ε.-Ο.Κ. προσκαλούσαν να παρευρεθεί τον Κώστα Ζαχαριάδη, υπαρχηγό του Συναγερμού.

Διαφωνήσαμε με την γραφειοκρατία όταν ο Α.Π. που κατείχε θέση στην Ε.Ο. Λάρνακας και προσχώρησε στο ΔΗΚΟ, επανήλθε και παρουσιάστηκε σαν μέλος της Επαρχιακής Επιτροπής Λάρνακας χωρίς να έχει εκλεγεί από την Επαρχιακή Συνδιάσκεψη.

Όταν στην Συνεστίαση Πάφου τα Χριστούγεννα που μας πέρασαν καλέστηκε όλη η αφρόκρεμα της ΕΟΚΑ Β' και λιβανίζονταν από Επαρχ. στελέχη του Κόμματος (Στυλιανίδης).

Όταν Γραμματέας Τοπικής Οργάνωσης του Κόμματος (στο Παραλίμνι) εγκαθέτοσε από τον Δ. Θεοδώρου πουλούσε λαχεία ενίσχυσης του Συναγερμού.

Όταν ο υπαρχηγός του Συναγερμού Μάτσης πηγαίνοερχόταν στο γραφείο του Λυσσαρίδη και ο Γραμματέας της Νεολαίας Ντίνος Μιχαήλ, της δικαιολογούσε ότι είχαν προσωπικές φιλίες, παίρνοντας για κορόιδο ολόκληρη την Κομματική Νεολαία.

Όταν ο Δώρος Θεοδώρου Κεντρικός Οργανωτικός Γραμματέας του Κόμματος ζητούσε επίμονα να του κλείσουμε σύσκεψη με τον Υπαρχηγό της ΕΟΚΑ Β' στην Αμμόχωστο.

Διαφωνούσαμε όταν ενδογραφειοκρατικές συγκρούσεις συνέβαιναν επανειλημμένα για χάριν και μόνο του να διατηρήσουν τα πόστα τους η να ανέβουν στη κλίμακα της Ιεραρχίας οι σημερινοί γραφειοκράτες.

Όταν μέσα σ' αυτά τα πλαίσια στις βουλευτικές εκλογές του 1981 ο Κρίτωνας Γεωργιάδης τύπωνε στην Αθήνα διαφημιστικό φυλλάδιο με το οποίο καλούσε τους ψηφοφόρους της ΕΔΕΚ να τον ψηφίσουν παρά την απόφαση τότε του Κόμματος να δοθεί σταυρός προτίμησής στον Ρένο Πρέντζα.

Όταν ο Κρίτωνας Γεωργιάδης, τότε, εκμίσθωσε στελέχη, για να φέρει σε πέρας τον φραξιοτισμό του, και μετά έπαιρνε τα λεφτά για τους μισθούς τους από το ταμείο του Κόμματος χωρίς να εγκριθεί η να παρθεί οποιαδήποτε απόφαση από την Επαρχιακή Επιτροπή ή από οποιοδήποτε άλλο σώμα.

Αλήθεια!! γιατί τότε δεν επιβλήθηκαν κυρώσεις στον Κρίωνα Γεωργιάδη για τις αυθαίρετες και φραξιοτιστικές του ενέργειες. Γιατί παρ' όλα αυτά τον επέβαλλε, μετά 4 μήνες η Κεντρική ηγεσία του Κόμματος, σαν Επαρχιακό Γραμματέα, στην Συνδιάσκεψη της Λάρνακας, τον Οκτώβρη του 81, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες ολόκληρης της Κομματικής βάσης

βιογραφικά

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΚΑΚΟΣ ΤΕΛΕΒΑΝΤΟΣ

Μέχρι το 1973 αγωνιζόταν μέσα από τις τάξεις του ΑΚΕΛ οπότε προσχώρησε στην ΕΔΕΚ η οποία με την επαναστατικότητα και με την στάση της τότε ενάντια στην Χούντα και στην ΕΟΚΑ Β' πρόβαλλε σαν η εναλλακτική λύση για την Εργατική τάξη και τον Αγώνα της ενάντια στο Φασισμό την καταπίεση και εκμετάλλευση.

Ηγέτο με άλλα στελέχη του αντιφραξιοκομματικού και Αντιχουντικού αγώνα στην Επαρχία Αμμοχώστου.

Συνελήφθηκε και φυλακίσθηκε κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος όπου και κακοποιήθηκε.

Από το 1973 μέχρι και την ημέρα της Αποβολής του συμμετείχε σ' όλες τις εκδηλώσεις συσκέψεις και δραστηριότητες του Κόμματος (Μπορούμε να τον θεωρήσουμε σαν το πιο συνεπές στέλεχος της Επαρχίας Αμμοχώστου).

Το 1978 πρωτοστάτησε στο στήσιμο και την οργάνωση της Επαρχιακής οργάνωσης ΕΔΕΚ Αμμοχώστου.

Στην πρώτη Επαρχιακή Συνδιάσκεψη που έγινε το 1978 εκλέγηκε μέλος της Επαρχιακής Επιτροπής Αμμοχώστου και Επαρχιακός ταμίας και μέλος του Κεντρικού Οικονομικού Γραφείου.

Από το 1979 οπότε ανέ-

λαβε και καθήκοντα επαγγελματία ανέλαβε και τα καθήκοντα του Επαρχιακού Οργανωτικού Γραμματέα και μέλος του Κεντρικού Οργανωτικού Γραφείου.

Λόγω αδυναμιών της Επαρχιακής Οργάνωσης Λάρνακας ασκούσε και τα καθήκοντα του Επαρχιακού ταμιά Λάρνακας μέχρι το 1981.

Ηταν ένα από τα κύρια στελέχη που πρωτοστάτησαν στην ίδρυση της Δ.Ο.Π.Α. (Δημοκρατική Οργάνωση Προσφύγων Αμμοχώστου).

Στο Γ' Συνέδριο του 1979 εκλέγηκε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής με ψήφους που τον κατάταξαν 3ον κατά σειρά προτίμησής μετά τον Τάκη Χ' Δημητρίου και Ιάκωβο Κατσουνωτό.

Στα γεγονότα του Αεροδρομίου που διαδραματίστηκαν, κατά την επίσκεψη του Έλληνα Υπουργού Εξωτερικών Μητσοτάκη συνελήφθη και φυλακίσθηκε.

Από το 1981 γίνονται προσπάθειες από την γραφειοκρατία για απομόνωση του λόγω των διαφωνιών του με την πολιτική και την δεξιά στροφή που ακολουθούσε η ηγεσία.

Αρχές του 1982, του γίνεται προσωπική επίθεση από τον Δώρο Θεοδώρου ο οποίος του ζητά να αποχωρήσει από την ΕΔΕΚ γιατί δήθεν προκαλεί προβλήματα για το κόμμα.

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ Α. ΠΡ.

Εντάχθηκε στην ΕΔΕΚ και έγινε μέλος της από το 1972. Ηταν ηγετικό στέλεχος κατά τον Αγώνα ενάντια στην Χούντα των Αθηνών και ενάντια στην ΕΟΚΑ Β'.

Κατά το πραξικόπημα ηγέτο της αντίστασης στην Αγλαντζιά.

Συνελήφθηκε από τους πραξικοπηματίες, κακοποιήθηκε άγρια και φυλακίσθηκε.

Ενα από τα ηγετικά στελέχη της Τοπικής Οργάνωσης του Κόμματος στην Αραδίππου όπου και διετέλεσε Γραμματέας της για 3 χρόνια.

Στην Συνδιάσκεψη της Λάρνακας το 1981 εκλέγηκε μέλος της Επαρχιακής Επιτροπής και το 1982 Επαρχιακός Οργανωτικός Γραμματέας, όπου και συνέχισε να προσφέρει τις υπηρεσίες του μέχρι και την ημέρα της αποβολής του.

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΡΙΟΣ Κ. ΚΑΙ ΤΑΚΗΣ Σ.

Οι σύντροφοι Μάριος Κ. και Τάκης Σ. μέλη και στελέχη της Νεολαίας της Επαρχίας Λάρνακας διακρίνονταν για την επαναστατικότητα και ενεργητικότητα τους συνεισφέροντας τα μέγιστα στην προσπάθεια για το κτίσιμο και την ανάπτυξη της Νεολαίας.

Τόσο κατά τις εκλογές του 1981 όσο και κατά τις πρόσφατες προεδρικές εκλογές ήταν από τα πιο συνεπή στελέχη και δεν απουσίαζαν ποτε από την καθημερινή πρακτική δουλειά. (Συνεργεία αφισοκολλήσεων - διανομής υλικού - Εκλογικά Επιτελεία).

Συμμετείχαν ακόμα στις εξορμήσεις που διοργάνωνε η Νεολαία προς τα χωριά της Επαρχίας τόσο για καθοδήγηση όσο και για την διανομή του υλικού και συντονισμό της δουλειάς.

Ο σύντροφος Μάριος Κ. είναι μέλος της Σοσιαλιστικής Νε-

Είναι ένα από τα πιο δραστήρια στελέχη της Επαρχιακής οργάνωσης Λάρνακας με συνεχή και συνεπή προσφορά 10 χρόνων.

Κατά την Επαρχιακή Συνδιάσκεψη της Λάρνακας όπου έγινε προσπάθεια κατατρομοκράτησης της βάσης και δικτατορευσης της διαφώνησε και τοποθετήθηκε με θάρρος ενάντια σε κάθε προσπάθεια της Γραφειοκρατίας για καταπάτηση των δημοκρατικών διαδικασιών και φήμωση της βάσης.

Από τότε και παράλληλα με την σθεναρή στάση που κράτησε σε κάθε προσπάθεια στροφής προς τα δεξιά και διαφωνώντας Επαρχιακή Επιτροπή όπως είχε κάθε δημοκρατικό δικαίωμα, έπεσε σε δυσμένεια από την Γραφειοκρατία που προσπαθούσε συνεχώς να τον απομονώσει.

ολαίας ΕΔΕΝ από το 1978 και μέλος τους Κόμματος από το 1981.

Στο Συνέδριο της Νεολαίας το 1981 εκλέγηκε μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου και της εκτελεστικής Γραμματείας της Νεολαίας.

Το 1982 εκλέγηκε μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της Δημοκρατικής Νεολαίας «Δώρου Λοΐζου».

Ο σύντροφος Τάκης Σ. είναι μέλος της Νεολαίας από το 1981 όπου το 1982 εκλέγηκε και μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της Δ.Ν.Δ.Δ.

Οι σύντροφοι έπεσαν σε δυσμένεια από την Γραφειοκρατία λόγω της καθημερινής παρεμβολής τους και των διαφωνιών, που πάντα εκφράζαν με θάρρος και πίστη στην εσωκομματική δημοκρατία, στα σώματα του κόμματος και της Νεολαίας.

Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡ. ΠΤΕΡΥΓΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Οι εκλογές του 83 αποτελούν σταθμό για την πορεία της ΕΔΕΚ. Για δυο βασικά λόγους.

Πρώτα γιατί έχουν δοκιμαστεί τελειωτικά και αμετάκλητα και έχουν αποδείξει τη χρεωκοπία τους οι πολιτικές επιλογές της σημερινής ηγεσίας του κόμματος: το αποτέλεσμα με το οποίο βγήκε η ΕΔΕΚ μέσα από την εκλογική μάχη αποδεικνύει με τον πιο καθαρό τρόπο την ιστορική δικαίωση της Αριστερης Πτέρυγας όταν προειδοποιούσε ενάντια στις δεξιές στροφές και τον καιροσκοπισμό.

Δεύτερο, γιατί για πρώτη φορά πάνω σε μαζική βάση, τα μέλη του κόμματος άρχισαν να προβληματίζονται σχετικά με την ορθότητα της πολιτικής που ακολουθεί η ηγεσία, σχετικά με την ειλικρίνεια της ηγεσίας απέναντι στη βάση, σχετικά με το τι συμβαίνει πραγματικά μέσα στο κόμμα: το κύμα προβληματισμού και αμφισβήτησης της ηγεσίας το οποίο υπάρχει μέσα στη βάση σαν αποτέλεσμα των εκλογικών αποτελεσμάτων είναι κάτι το πρωτοφανές για την ιστορία του κόμματος.

Μέχρι πρόσφατα ο προβληματισμός σχετικά με τις θέσεις της ηγεσίας σ' αντίθεση μ' αυτές της ΑΠ, σχετικά με τα πραγματικά κίνητρα της γραφειοκρατίας και τους λόγους που οδήγησαν στις αποβολές του 80 κι αυτές που ακολούθησαν, περιοριζόταν σ' ορισμένα στελέχη του κόμματος τα οποία έζησαν από κοντά τις εξελίξεις μέσα στο κόμμα κατά τα τελευταία χρόνια. Για τη μεγάλη πλειοψηφία της βάσης η ΑΠ ήταν πραγματικά μια φράξια η οποία προκαλούσε ζημιά στο κόμμα και γι' αυτό έπρεπε να απομονωθεί.

Σήμερα οι μύθοι έχουν σπάσει. Η κομματική βάση στο σύνολο της ξέρε ότι η ΑΠ δεν είναι οι «παρानυχιδες» στις οποίες ο Β. Λυσσαριδής αναφέρθηκε από την τηλεόραση πριν από τις βουλευτικές του 81. Ξέρε πως οι αποβλημένοι δεν ήταν πράχτορες, όπως λασπολογεί η γραφειοκρατία, γιατί η αποβολή της συνταχτικής επιτροπής της σοσ. έκφρασης ακολουθήθηκε από δεκάδες άλλες αποβολές οι οποίες συνεχίζονται ακόμη και σήμερα. Καταλαβαίνει πως οι δικαιολογίες της γραφειοκρατίας για τις πρόσφατες αποβολές μέσα στον πυρετό της προεκλογικής δουλειάς και αμέσως μετά τις εκλογές, δεν μπορούν να ευσταθήσουν με κανένα τρόπο. Αρνείται να συγκατατεθεί στη λασπολογία ενάντια στους τελευταίους αποβλημένους, ότι δήθεν αρνιόντουσαν οικονομικό έλεγχο και έλεγαν λεφτά, γιατί γνωρίζει τις τεράστιες θυσίες τις οποίες αυτοί οι σύντροφοι δέχτηκαν, μέσα από τη μακρόχρονη αγωνιστική τους παράδοση, για χάρη του κόμματος. Ο μύθος της «φράξιας» έχει σπάσει: στη συνείδηση του κάθε ΕΔΕΚίτη η ΑΠ αποτελεί μια υπολογίσιμη δύναμη και η γραμμή της την υπαλλακτική διέξοδο μπροστά στην αδυναμία της γραφειοκρατίας να πάρει το κόμμα μπροστά.

Πέρα όμως, από τη λασπολογία που χρησιμοποίησε η γραφειοκρατία και η οποία σήμερα δεν βρίσκει έδαφος μέσα στη βάση οι πιο σοβαροί από τους γραφειοκράτες προσπαθούν να προσδώσουν ένα πολιτικό χαρακτήρα στην επιχειρηματολογία τους, επηρεάζοντας έτσι αρκετά από τα μεσαία στελέχη και μερίδες της βάσης.

Αυτού του είδους η πολεμι-

κή εντάθηκε κατά τη διάρκεια του 82 και ιδιαίτερα στην περίοδο αμέσως πριν από τις εκλογές. Η ΑΠ κατηγορήθηκε για διάσπαση του κόμματος κι ότι το βλάπτει παρουσιάζοντας το προς τα έξω σαν διασπασμένο, ότι ο τίτλος Αριστερη Πτέρυγα είναι παραπλανητικός και προσβλητικός για τη βάση γιατί υπονοεί πως μόνο οι υποστηρίχτες της ΑΠ είναι αριστεροί, ότι το κάλεσμα της δημοσιογραφικής διάσκεψης έβλαψε τις εκλογικές δυνατότητες του κόμματος, ότι η προεκλογική καμπάνια υπέρ του Β. Λυσσαριδής που διεξήγαγε η ΑΠ έγινε για την εξυπηρέτηση των σεχταριστικών συμφερόντων της ΑΠ κι όχι για τι ειλικρίνεια υποστήριξαν το Β.Λ. κ.λ.π. κ.λ.π.

Χρειάζεται να δούμε από κοντά αυτά τα επιχειρήματα για να καταλάβουμε πόση αλήθεια και πόση παραποίηση και υποκρισία κρύβουν.

ΔΙΑΣΠΑΣΗ

Η δημιουργία της ΑΠ επισημοποίησε το γεγονός πως μέσα στην ΕΔΕΚ υπάρχει μια σύγκρουση ιδεών η οποία πήρε το χαρακτήρα της αποβολής αυτών οι οποίοι διαφώνουσαν με την πορεία που η πλειοψηφία μέσα στην κομματική καθοδήγηση ήθελε ν' ακολουθηθεί. Η πορεία για την απομόνωση και αποβολή των αριστερων στελεχων του κόμματος ήταν μια πορεία καταπάτησης των δημοκρατικών διαδικασιων, του δικαιώματος της μειοψηφίας να κατεβάσει τις απόψεις της στην κομματική βάση η οποία και ν' αποφασίσει, και του καταστατικού του κόμματος.

Το ότι η ΕΔΕΚ μπήκε μέσα στις πρώτες αποβολές του 80 σε μια πορεία διάσπασης, αποτελεί ένα γεγονός. Γι' αυτή τη διάσπαση όμως δε φταίει κανένας άλλος από τη γραφειοκρατία, η οποία καταπάτησε το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό που κατοχυρώνει το καταστατικό και προχώρησε στην αποβολή όσων αρνούσαν να την προσκυνήσουν. Με ποιο δικαίωμα λοιπόν, τολμούν οι γραφειοκράτες να κατηγορούν την ΑΠ ότι διασπα το κόμμα; Η ύπαρξη της ΑΠ δηλώνει ανοικτά κι επίσημα μια διάσπαση για την οποία όμως την ευθύνη φέρει εξ' ολοκλήρου η γραφειοκρατία.

Για το ότι η ύπαρξη της Α.Π. βλάφτει την κομματική

γραφειοκρατία δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία. Τη Μαρξιστική τάση βέβαια δεν την ενοχλεί καθόλου αυτό. Το ερώτημα που ενδιαφέρει τους Μαρξιστές είναι κατά πόσο βλάφτουν το κόμμα (με την έννοια της κομματικής βάσης της πολιτικής γραμμής της εσωτερικής δημοκρατίας κλπ) και κατ' επέκταση το εργατικό κίνημα. Κι εδώ η απάντηση είναι σαφής: η ΑΠ υπάρχει για να εξυπηρετήσει και για να εκπληρώσει τους πόθους και τους οραματισμούς της κομματικής Βάσης κι όχι για να τη βλάψει. Η ΑΠ υπάρχει για να δίνει διέξοδο στην βάση όταν η γραφειοκρατία προδώνει τα συμφέροντα του κόμματος και της εργατικής τάξης. Η ΑΠ δεν προκαλεί ζημια στην κομματική βάση-υπάρχει για να εκθέσει και να υποδείκνυει την χρεωκοπία της γραφειοκρατίας.

Η απαίτηση της γραφειοκρατίας να μην παρουσιάζονται οι αποβλημένοι αριστεροί σαν τμήμα της ΕΔΕΚ (Σ.Κ.ΕΔΕΚ—Αριστερη Πτέρυγα) ισοδυναμεί με την απαίτηση να υποκύψουν οι Μαρξιστές μπροστά στα συμφέροντα της γραφειοκρατίας, ισοδυναμεί με την αποδοχή της γραφειοκρατίας και τον σεβασμό των επιδιώξεων της, ισοδυναμεί με την εγκατάλειψη αρχών και την πολιτική αυτοκτονία από μέρους των Μαρξιστών, σημαίνει εγκατάλειψη της κομματικής βάσης στα χέρια της γραφειοκρατίας. Αυτά, η ΑΠ δεν θα τα κάνει ποτέ! Αν οι αποβλημένοι αριστεροί δημιουργήσουν την ΑΠ, ήταν γιατί είχαν πολιτικό και ιστορικό καθήκον απέναντι στην κομματική βάση να το κάμουν, ήταν γιατί δεν είχαν δικαίωμα να εγκαταλείψουν το κόμμα και τις επαναστατικές του παραδόσεις σε μια δράκα αδιστακτους γραφειοκράτες.

ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΤΙΚΟΣ ΤΙΤΛΟΣ

Η ΑΠ, υποστηρίζει η γραφειοκρατία, προσπαθεί να παρουσιαστεί σαν η μόνη αριστερή δύναμη του κόμματος υπονοώντας πως όποιος δεν υποστηρίζει την ΑΠ δεν είναι αριστερός.

Η πραγματικότητα είναι πως αν η ΑΠ υπάρχει, αυτο συμβαίνει επειδή η κομματική βάση είναι αριστερή στη συντριπτική της πλειοψηφία. Ο τίτλος «Αριστερη Πτέρυγα ΕΔΕΚ» δεν υπάρχει για να διαχωρίζει τους αποβλημένους αριστερούς από την κομματική βάση, ούτε για να χωρίζει την βάση σε αριστερούς και δεξιούς. Υπάρχει για να ενώνει τους αποβλημένους με την κομματική βάση από τη μια, και σαν έκφραση πολιτικής από την άλλη: οι πολιτικές επιλογές της ΑΠ δεν είναι αριστερές σε σχέση μ' αυτές της κομματικής βάσης, αλλά σε σχέση με την πολιτική που ακολουθείται από τη σημερινή ηγεσία του κόμματος. Η ονομασία «Αριστερη Πτέρυγα» αποτελεί αντανάκλαση όχι μιας αντίθεσης ανάμεσα στο πιστεύω των αποβλημένων κι αυτο της κομματικής βάσης, αλλά μιας αντίθεσης ανάμεσα στη πολιτική της γραφειοκρατίας και τις διαθέσεις και πόθους των μελών του κόμματος.

Με τον τίτλο «Α.Π.» οι Μαρξιστές του κόμματος διαχωρίζουν τον εαυτό τους από την κομματική γραφειοκρατία και τοποθετούνται στο πλευρό της αριστερης κομματικής βάσης.

Αυτό δεν έρχεται σε αντίφαση με το γεγονός πως μεγάλες μερίδες της κομματικής βάσης εξακολουθούν να έχουν αταπάτες για την σημερινή ηγεσία. Αυτό οφείλεται κατά κύριο λόγο στην ελλιπή ενημέρωση των κομματικών μελών. Αυτό απλώς σημαίνει πως η Α.Π. είναι επιφορτισμένη να μεταφέρει την αλήθεια σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα της βάσης. Άμα τα μέλη του κόμματος απόκτησουν μια ολοκληρωμένη εικόνα για την εσωκομματική κατάσταση και την μέχρι σήμερα πορεία του κόμματος, η Α.Π. δεν έχει καμμία αμφιβολία για τις τελικές επιλογές της βάσης. Αν οι γραφειοκράτες αρνούνται να δεχτούν μια ανοικτή συζήτηση με τους αποβλημένους αριστερούς μπροστά στη βάση, αυτο δεν είναι τυχαίο: Βαρύνονται με τόσα εγκλήματα ενάντια στα συμφέροντα του κόμματος και της εργατικής τάξης που τρέμουν ν' αντιμετωπίσουν κατάματα τη βάση.

Η ΔΙΑΣΚΕΨΗ

Το κάλεσμα δημοσιογραφικής διάσκεψης από την Α.Π. πανικόβαλε πραγματικά τους γραφειοκράτες. Όλη την προηγούμενη περίοδο στηρίζονταν στην ευσυνειδησία των αριστερων απέναντι στο γεγονός πως δινόταν μια σημαντική για το κόμμα μάχη και προχωρούσαν στην απομόνωση όλο και περισσότερων αριστερων στελεχων. Αυτή η ανοχή από μέρους των αριστερων του κόμματος και της ΑΠ, οι οποίοι δεν ήθελαν να δημιουργήσουν προβλήματα στο κόμμα προεκλογικά, αποθράσυνε τη γραφειοκρατία μέχρι σημείο παραλογισμού: Τρεις βδομάδες πριν από τις εκλογές απόβλεπε δυο στελέχη, πασίγνωστα για τη δράση τους στις επαρχίες Λ/ακας κι Α/στού.

Οι αποβολές είχαν διαρρεύσει στην Κοινοπραξία. Δυο μέρες μετά, δημοσιογράφος της Ελευθερωτυπίας έβαλε ερώτηση σχετικά με τις αποβολές στον Β.Λ. από την τηλεόραση, και έδειξε πως ξέρε αρκετες λεπτομέρειες. Ακόμα η «Χαραυγή» δημοσίευε καθημερινά δηλώσεις από απογοητευμένους ΕΔΕΚίτες οι οποίοι στρέφονταν προς την Κοινοπραξία. Κι όχι μόνο αυτά, αλλά η γραφειοκρατία του ΑΚΕΛ άρχισε να ρίχνει ψιθύρο ότι η Α.Π. δεν θα ψηφίσει Λ/δη αλλά Κυπριανού.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες η δημ. διάσκεψη ήταν απόλυτα αναγκαία για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Για να ξεκαθαρίσει πως η Α.Π. ψηφίζει Λυσσαριδής και για να καλέσει τους απογοητευμένους ΕΔΕΚίτες να παραμείνουν στο κόμμα γιατί διαφορετικά έπαιζαν το παιχνίδι της αστικής τάξης. Αν οι διαρροές που σημειώθηκαν στην Αρμόχωστο-των οποίων ο αριθμός είναι πραγματικά εντυπωσιακός-δεν ακολουθήθηκαν από παρόμοιες εξελίξεις σε άλλες επαρχίες, αυτο οφείλεται στην δουλειά της ΑΠ και στο γεγονός πως μπόρεσε να δώσει ελπίδες (και σ' αυτο βοήθησε η διάσκεψη) σε δεκάδες άλλους απογοητευμένους ΕΔΕΚίτες οι οποίοι θα μπορούσαν εύκολα να πέσουν στην παγίδα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ.

Η ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Οι ίδιες αυτές συνθήκες οδήγησαν την ΑΠ στην απόφαση να στρέψει όλη την προσοχή και την ενέργεια της στον αγώνα για την υποψηφιότητα Λυσσα-

ριδής. Ήταν ο μόνος τρόπος για να ξεκαθαρίσει πως η ΑΠ δεν είχε καμμία σχέση με δεξιούς υποψήφιους και συμμαχίες τύπου ΑΚΕΛ — ΔΗΚΟ. Πέρα από τη συγκράτηση διαρροων από το κόμμα, η καμπάνια της ΑΠ δημιούργησε τεράστιο προβληματισμό μέσα στους ψηφοφόρους του ΑΚΕΛ γιατί η υποστήριξη για τον Λυσσαριδής έμπαινε μπροστά τους από μια καθαρά ταξική σκοπιά.

Η γραφειοκρατία υποστηρίζει πως με την εμφάνιση της στο προσκήνιο η ΑΠ παρουσιάσε το κόμμα μοιρασμένο στη μέση κι έτσι έβλαψε τις εκλογικές δυνατότητες του Β.Λ. Αυτό που συνέβη όμως ήταν ακριβώς το αντίθετο. Η καμπάνια της ΑΠ απόδειξε και στον τελευταίο Κύπριο, πως παρ' όλες τις εσωτερικές διαφορές και τη διάσπαση, μπροστά στην εκλογική μάχη το κόμμα δρούσε ενωμένο.

Δεν είναι η ΑΠ που έδωσε την εντύπωση για τη διάσπαση μέσα στην ΕΔΕΚ. Γι' αυτή την διάσπαση ήξερε κι ο τελευταίος Κύπριος. Ακόμα κι αυτοι που είχαν ξεχάσει τις αποβολές του 80 και μετά, τις θυμήθηκαν όταν από τα τέλη του Δεκέμβρη η «Χαραυγή» άρχισε της δημοσιεύσεις για αποχωρούντες ΕΔΕΚίτες. Η Κύπρος ολόκληρη συζητούσε τις νέες αποβολές στην ΕΔΕΚ μετά την ερώτηση που έκαναν στον Β.Λ. από την τηλεόραση.

Ποιος φταίει λοιπόν για το ότι το εκλογικό σώμα ήξερε για τη διάσπαση μέσα στην ΕΔΕΚ; η γραφειοκρατία η οποία δημοιούργησε τη διάσπαση, ο καθημερινός τύπος ο οποίος τη μετάφερε σε κάθε γωνία της Κύπρου, ή η Α.Π. η οποία έδωσε τεράστια ενέργεια στην προσπάθεια της να πείσει όσο μπορούσε υπέρ της ψήφισής του Λ/δη;

ΤΟ ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΗ ΤΟ ΚΟΜΜΑ;

Η έντονη καμπάνια της ΑΠ ήταν αποτέλεσμα της διαπίστωσης πως το κόμμα θα αποτύγχανε να αξιοποιήσει τις ευνοϊκές γι' αυτο αντικειμενικές συνθήκες εξ' αιτίας της πολιτικής της σημερινής ηγεσίας. Με βάση αυτή τη διαπίστωση, το φυσικό αποτέλεσμα των εκλογων θα ήταν η απογοήτευση των μελών και στελεχών του κόμματος, το σπάσιμο του ηθικού και πολλές αποχωρήσεις. Η μόνη δύναμη η οποία μπορούσε να σπάσει την απογοήτευση και να διατηρήσει το ηθικό της βάσης (πράγμα ζωτικής σημασίας για κάθε κόμμα) ήταν η Α.Π., η οποία μπορούσε να ερμηνεύσει σωστά τα αποτελέσματα και να δώσει προοπτικές στα μέλη.

Έτσι, μέσα από την καμπάνια, η Α.Π. είχε σαν στόχους: Πρώτα, να αυξήσει τα εκλογικά ποσοστά του Λ/δη συγκρατώντας απογοητευμένους ψηφοφόρους της ΕΔΕΚ και κερδίζοντας νέους από τα άλλα κόμματα, κύρια από το ΑΚΕΛ. Δεύτερο, να δώσει προοπτικές στα ανευτυχημένα μέλη και στελέχη του κόμματος και να εμποδίσει όσο γινόταν την προσπάθεια της γραφειοκρατίας να κατατρομοκρατήσει τη βάση με αποβολές και απομονώσεις όσων τολμούσαν να αμφισβητήσουν την ηγεσία.

Ο δεύτερος παράγοντας ήταν και ο πιο καθοριστικός στον τρόπο με τον οποίο η Α.Π.

ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ ΣΤΟ «ΛΕΥΚΟ» ΑΛΛΑ «ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΚΛΗΡΙΔΗ»

Οι πρόσφατες προεδρικές εκλογές σήμαιναν μια πρωτοφανή για τον Κυπριακό χώρο κινητοποίηση όλων των πολιτικών δυνάμεων. Τα αποτελέσματα όμως, ήταν θετικά μόνο για την κοινοπραξία. Το μέγεθος της εκλογικής επιτυχίας του Κυπριανού ήταν τέτοιο που ξάφνιασε και τους ίδιους τους ηγέτες του ΔΗΚΟ και ΑΚΕΛ.

Η αδυναμία της ΕΔΕΚ και του Συναγερμού να αυξήσουν τα ποσοστά τους σε οποιοδήποτε σημαντικό βαθμό οφείλεται σε διαφορετικούς για το κάθε κόμμα λόγους:

Για την ΕΔΕΚ οι αντικειμενικές συνθήκες ήταν εξαιρετικά ευνοϊκές: αν απόλυτα να αυξηθεί η δύναμη της αυτο οφείλεται αποκλειστικά στις λανθασμένες πολιτικές επιλογές και χειρισμούς που έκανε. Αντίθετα, για τον Συναγερμό, η στασιμότητα οφείλεται σε καθαρά αντικειμενικούς παράγοντες: οι αντικειμενικές συνθήκες σήμερα δεν είναι ευνοϊκές για το Συναγερμό και οποιαδήποτε πολιτική καιν' ακολουθούσε ελάχιστη διαφοροποίηση θα έφερνε στα τελικά ποσοστά του. Αυτή την διαπίστωση η σοσ. έκφραση έκανε από καιρό, τονίζοντας πως η κινδυνολογία για άνοδο του Κληρίδη αποτελούσε ένα μύθο.

Η αδυναμία της ΕΔΕΚ να αυξηθεί είναι οπωσδήποτε μια απογοητευτική διαπίστωση. Αλλά η αδυναμία του ΔΗΣΥ να αυξηθεί σε βάρος της κοινοπραξίας πρέπει να ειδωθεί σαν το θετικό αποτέλεσμα των εκλογών - κάτι του

οποίου η σημασία δεν πρέπει να υποτιμάται. Αυτό γιατί η ισοπεδωτική εξίσωση ανάμεσα στους Κληρίδη και Κυπριανού είναι εντελώς λανθασμένη. Είναι πραγματικότητα πως είναι και οι δυο δεξιοί υποψήφιοι και κατ' επέκταση εξ' ίσου χρεωκοπημένοι και ανίκανοι να λύσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα εργατικά στρώματα. Είναι πραγματικότητα πως η πολιτική του ο Κυπριανού θ' ακολουθήσει δεν θα έχει στο τέλος-τέλος καμμία ουσιαστική διαφορά απ' αυτή που θ' ακολουθούσε ο Κληρίδης-σαν εκπρόσωποι της αστικής τάξης είναι και οι δυο αναγκασμένοι να δεχτούν τη λογική που τους υπαγορεύει το σύστημα.

Το γεγονός πως είναι και οι δυο εκπρόσωποι της αστικής τάξης σημαίνει πως έπρεπε να πολεμηθούν και οι δυο και να δωθούν όλες οι δυνάμεις στο μόνο αριστερό υποψήφιο, το Β. Λυσσαρίδη. Αυτή όμως

η σωστή τοποθέτηση δεν πρέπει να αποπροσανατολίζει από μια σημαντική διαφορά ανάμεσα στους δυο δεξιούς υποψήφιοις: το ότι, ο μεν Κληρίδης παρουσιάζοταν σαν ο καθαρός εκπρόσωπος των αστικών συμφερόντων και ο σκληρός αντικομμουνιστής, ο δε Κυπριανός ήταν ο εκπρόσωπος μιας συμμαχίας ανάμεσα σ' ένα δεξιο κι ένα αριστερό κόμμα, ένα είδος λαϊκού μετώπου. Αυτή η διαφορά έπαιξε τεράστιο ρόλο στη συνείδηση των μαζών και τον καθοριστικό παράγοντα για το που θα πήγαινε η ψήφος πολλών ψηφοφόρων. Όπως έδειξαν οι εκλογές το εκλογικό παιχνίδι παίχτηκε κατά, κύριο λόγο πάνω σ' αυτό το ταμπλό: αντικληριδισμός ή αντικομμουνισμός.

Το ότι από τη μια ο Κληρίδης στήριζε την προεκλογική του καμπάνια στα αντιωαελικά-αντικομμουνιστικά αισθήματα των υποστηρικτών του τονώνοντας τον αντικομμουνιστικό φανατισμό, ενώ από την άλλη ο Κυπριανός στεκόταν για να υπερασπίσει το ΑΚΕΛ ενάντια στον Κληρίδη και παρουσιάζοταν σαν ο προασπιστής των δημοκρατικών δικαιωμάτων για το κομμουνιστικό κόμμα, δεν μπορούσε να αφήσει τις εργατικές μάζες οι οποίες στην πλειοψηφία τους είναι αριστερές, αδιάφορες.

Η συντριπτική ήττα του Κληρίδη με 34%, ερμηνεύτηκε από τις μάζες σαν μια νίκη του εργατικού κινήματος ενάντια

στη δεξιά-ενάντια στον πιο σκληρό και αδιάστατο εκπρόσωπο της αστικής τάξης. Ο Κυπριανός θεωρείται σαν ο εκπρόσωπος μιας φιλολαϊκής-φιλοεργατικής κυβέρνησης, ο Κληρίδης σαν ο θανάσιμος εχθρός της εργατικής τάξης. Κατ' επέκταση η ανάλυση της διακυβέρνησης από τον Κυπριανό ερμηνεύτηκε σαν το άνοιγμα μιας περιόδου φιλολαϊκών μέτρων, πράγμα που τονώνει το ηθικό της εργατικής τάξης και την κάνει αισιόδοξη για το μέλλον. Τυχόν άνοδος του Κληρίδη θα σήμαινε καταρράκωση του ηθικού των εργαζομένων και των αριστερών μαζών.

Αυτά τα σημεία, που απασχόλησαν έντονα τις μάζες και που δεν αφήνουν αδιάφορο κανένα αριστερό, έκαναν ώστε η σωστή θέση για την ΕΔΕΚ να είναι, σ' ένα τυχόν δεύτερο γύρο, καταψήφιση του Κληρίδη. Άρνηση να πάρει κανείς αυτή τη θέση θα σήμαινε ανικανότητα να αντιληφθεί τις διαδικασίες που συνεβαίνουν μέσα στις μάζες, ή ακόμα χειρότερα πλήρης παραγνώριση των αισθημάτων των μαζών στο όνομα δήθεν αρχών όπως «δεν ψηφίζουμε κατεστημένα». Θα σήμαινε αριστεριστική έξαρση και σχεταρισμό του χειρότερου είδους.

Αυτό ακριβώς σήμαινε η θέση της ηγεσίας του κόμματος για «λευκό» σε περίπτωση που υπήρχε δεύτερος γύρος. Παρουσιάστηκε σαν θέμα αρχής να μην ψηφιστεί κανένας από τους δύο δεξιούς.

Οι ίδιοι οι οποίοι πήραν αυτή τη θέση είναι αυτοί οι οποίοι το 76 και το 78 μετατρέπονταν σε ουραγο της Μακαριακής/Κυπριακής δεξιάς για να απομονώσουν δήθεν τον Κληρίδη! Από τον ακρατό ομορτονισμό και την εγκατάλειψη κάθε αρχής το 76 και 78, η κομματική ηγεσία μεταπήδη στον άκρο σχεταρισμό το 83! Αυτό δεν αποτελεί αντίφαση. Απλώς αποτελεί επανάληψη του ίδιου λάθους μόνο που αυτή τη φορά το λάθος διαπράττεται από την ανώποδη.

Λευκό σημαίνει άρνηση να πάρω θέση: σημαίνει αδιαφορία ως προς το τελικό αποτέλεσμα. Με τη θέση για το λευκό η ηγεσία έλεγε πως η εκλογή είτε του Κυπριανού είτε του Κληρίδη την άφινε αδιάφορη. Πράγμα που σημαίνει πως η ηγεσία δεν κατάλαβε αυτό που ήξερε και ο τελευταίος κύριος: ότι οι μάζες δεν έμεναν αδιάφορες μπροστά στην εκλογή είτε του Κυπριανού είτε του κληρίδη. Με τη θέση για το «λευκό» η ηγεσία αποξένωνε τον εαυτό της από τις μάζες.

Αν υπήρχε β' γύρος και αντιμετώπιζοι ήταν ο Κληρίδης και ο Κυπριανός, οι διαστάσεις που θα επαιρνε η σύγκρουση θα ήταν μεγαλύτερες ίσως απ' αυτές που πήρε στον α' γύρο. Για την πλειοψηφία

της εργατικής τάξης θα δινόταν μια μεγάλη μάχη για το σταμάτημα του Κληρίδη. Σ' αυτή τη σύγκρουση κανείς δεν μπορούσε να παραμείνει ουδέτερος ή ανεξάρτητος δηλώνοντας λευκό: αν τόκανε, θα σαρωνόταν από τη δυναμική της σύγκρουσης. Αν υπήρχε β' γύρος, η συντριπτική πλειοψηφία των μελών της ΕΔΕΚ δεν θα υπάκουε στην εντολή της ηγεσίας.

Για την αδυναμία της να λάβει υπ' όψη τις διαθέσεις των μαζών (αποτέλεσμα της άρνησης της ηγεσίας να κάνει κάτι τέτοιο και της προσπάθειας της να δημιουργήσει συμπάθειες μέσα στις συναγερμικές μάζες) η ΕΔΕΚ πλήρωσε πολύ ακριβώς. Το πιο τραγικό παράδειγμα το έδωσε η επαρχία Αμ/στου. Δεκάδες μέλη και στελέχη εγκατέλειψαν το κόμμα και στράφηκαν προς το ΑΚΕΛ και τον Κυπριανό, μπροστα στο φόβο μη βγει ο Κληρίδης. Η αποθράσυνση των φασίστων και των ακροδεξιών που θα ακολουθούσε μια απλή άνοδο των ποσοστών του Κληρίδη (φτάνει να ξεπερνούσε ένα 4%-5%) ήταν φυσικά να πανικοβάλλει αυτούς τους ΕΔΕΚίτες οι οποίοι το 74 υπέφεραν απευθείας από τα χέρια αυτών που σήμερα υποστηρίζουν κληρίδη.

Οι διαρροές από την ΕΔΕΚ ήταν φυσιολογικό αποτέλεσμα της στροφής προς το Συναγερμό, την οποία επικύρωσε η θέση για το λευκό. Αυτές οι διαρροές δεν ήταν λίγες: οι περιπτώσεις όπου το ΜΕΣ πήρε λιγώτερος ψήφους από όσους πήρε η ΕΔΕΚ το 81 είναι πολλές. Οι περιπτώσεις όπου Ο.Β. του κόμματος ψήφισαν εξ ολοκλήρου σχεδόν κοινοπραξία είναι χαρακτηριστικές.

Κι όμως, η ΕΔΕΚ, παρ' όλες τις διαρροές, μπόρεσε ν' αυξήσει (στη ουσία να διατηρήσει) τα ποσοστά της. Αυτό φέρνει στην επιφάνεια την υπάρξη δύο αντίθετων τάσεων στον καθορισμό του τελικού ποσοστού της ΕΔΕΚ: μιας προς το κόμμα και μιας μακριά απ' αυτό. Μια τάση προς το κόμμα την οποία δημιούργησαν οι εξαιρετικά ευνοϊκές συνθήκες για την ΕΔΕΚ, και μια τάση μακριά απ' το κόμμα την οποία δημιούργησε η εξωφρενική πολιτική της ηγεσίας. Δεν πρέπει να υπάρχουν αμφιβολίες: αν οι αντικειμενικές συνθήκες δεν ήταν τόσο ευνοϊκές για την ΕΔΕΚ κατά την περίοδο των εκλογών η πολιτική που διέλεξε η ηγεσία ήταν ικανή να οδηγήσει το κόμμα στον καταποντισμό.

Έτσι παρ' όλο που το 9,5% δείχνει μια στασιμότητα στη δύναμη της ΕΔΕΚ, δεν είναι ενδεικτικό στασιμότητας σ' αυτή την υποστήριξη. Απεναντίας το 9,5% είναι το αποτέλεσμα μιας δυναμικής ισορροπίας στην υποστήριξη

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

συνέχεια από την 5

κατέβηκε στην προεκλογική περίοδο: ανάμεσα στην εκλογή να μπει το κόμμα πάνω στις σωστές βάσεις και να αυξηθούν τα ποσοστά του Β.Λ. κατά 1-2%, η Α.Π. διαλέγει ανεπιφύλακτα το πρώτο παρ' όλο που έχει πλήρη κατανόηση της σημασίας της ανόδου των εκλογικών ποσοστών έστω και στο ελάχιστο. Ο λόγος είναι απλός: το αν το κόμμα πετυχει τελικά, το αν θα εκπληρώσει τους πόθους και τους οραματισμούς της κομματικής βάσης δεν εξαρτάται τόσο από την εκλογική επιτυχία όσο από το χαρακτήρα και την πολιτική του κόμματος. Παρ' όλο που οι εκλογές είναι σημαντικές μάχες για το εργατικό κίνημα και το κόμμα, στην πορεία προς το σοσιαλισμό αυτό που καθορίζει το τελικό αποτέλεσμα είναι η καθαρότητα του σοσιαλιστικού προγράμματος, η συνέπεια, και η ειλικρίνεια απέναντι στις μάζες.

Η ανύψωση του ηθικού της κομματικής βάσης το οποίο η γραφειοκρατία ήταν από την αρχή καταδικασμένη να καταρρακώσει, το σταμάτημα της γραφειοκρατίας στην προσπάθεια της να τρομοκρατήσει τις αριστερές φωνές μέσα στο κόμμα, και οι προοπτικές τις οποίες η Α.Π. μπορούσε να δώσει στην κομματική βάση για το μέλλον, ήταν αυτά που πάνω απ' όλα οδήγησαν την Α.Π. στον τόσο έντονο χαρακτήρα που έδωσε

στην προεκλογική της δουλειά.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΨΕΜΑ

Παρ' όλη την προσπάθεια της Α.Π. να ανεβάσει τα ποσοστά του Λ/δη η γραφειοκρατία δεν ντρέπεται να ρίχνει το ψίθυρο ότι η Α.Π. στην πραγματικότητα ψήφισε Κυπριανό κι ότι η υποστήριξη προς το Λ/δη έγινε για λόγους εντυπώσεων. Ούτε κι αυτοί οι οποίοι υποστηρίζουν κάτι τέτοιο δεν μπορεί να το πιστεύουν, εκτός κι είναι εντελώς ανόητοι ή έξω από κάθε πραγματικότητα. Οι γραφειοκράτες, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο, ξέρουν πόση έμφαση δίνουν οι αποβλημένοι της Α.Π. στο θέμα της ειλικρίνειας απέναντι στις μάζες και πόσες μάχες έδωσαν γι' αυτό ενάντια στην ίδια τη γραφειοκρατία όσο ήταν ακόμα μέσα στο κόμμα. Αυτά τα κόλπα, του να προβαίνει σε ενέργειες για λόγους εντυπώσεων, του να λές κάτι τη στιγμή που στην πραγματικότητα υποστηρίζεις κάτι διαφορετικό, είναι χαρακτηριστικά της γραφειοκρατίας και καμμία σχέση δεν έχουν με τους Μαρξίστες.

Για το γεγονός πως πολλοί αριστεροί ΕΔΕΚίτες διαχώρισαν τη θέση τους από την ηγεσία του κόμματος και στράφηκαν προς το ΑΚΕΛ ψηφίζοντας Κυπριανό, μοναδικός υπεύθυνος είναι η γραφειοκρατία με την πολιτική που ακολούθησε. Κι όμως οι γραφειοκράτες προσπαθούν να ταυτίσουν αυτούς τους ΕΔΕΚίτες με την Α.Π. Τη στιγμή που

ξέρουν πολύ καλά οι γραφειοκράτες συγκεκριμένες περιπτώσεις όπου τέτοιες δηλώσεις αποτράπηκαν λόγω της επεμβάσης της Α.Π. και πως αν η Α.Π. προλάβει να προσεγγίσει έγκαιρα όλους αυτούς οι οποίοι δήλωσαν υποστήριξη προς τον Κυπριανό, θα μπορούσε να αναχαιτίσει σε μεγάλο βαθμό την προσπάθεια αυτή της Ακελικής ηγεσίας.

Η ξεδιάντροπη της γραφειοκρατίας δεν έχει όρια. Τη στιγμή που εδω έχουμε ένα ξεκάθαρο παράδειγμα όπου η γραφειοκρατία καταστρέφει και η Α.Π. κτίζει, αυτοί οι κύριοι κατηγορούν την Α.Π. για πρόκληση ζημίας!

Η ιστορία δεν έχει πάρα να αποκτασθήσει την αλήθεια σχετικά με την Α.Π. και τη γραφειοκρατία. Οι προεδρικές εκλογές του 83 έχουν ήδη αποτελέσει ένα μεγάλο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Η γραφειοκρατία έχει στη διάθεση της τα λεφτά και τους μηχανισμούς για να κρατεί τη βάση σε άγνοια σχετικά με την πραγματικότητα. Η Α.Π. έχει με το μέρος της τα πανίσχυρα όπλα της αλήθειας και του Μαρξισμού. Μεσοπρόθεσμα η γραφειοκρατία έχει τη δυνατότητα να εμφανίζεται σαν ο νικητής. Η νίκη της όμως είναι φευτική και επιφανειακή-η μέρα που θα βρεθεί αντιμέτωπη με την επαναστατημένη κομματική βάση δεν είναι μακριά.

ΕΛΛΑΔΑ: Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Απ' τον Οχτώβρη του 81 ίσαμε σήμερα, η κυβέρνηση Παπανδρέου είχε άπειρα ερεθίσματα για να μπορεί τώρα να συσχεφτεί, να κάνει τη σχετική αφοκρική της και να επιλέξει με αποφασιστικότητα την πορεία που θα τη τοποθετούσε οριστικά κι αμετάκλητα στο στρατόπεδο της εργατικής τάξης. Άλλωστε οι Έλληνες εργαζόμενοι έκαναν το ΠΑΣΟΚ κυβέρνηση γιατί υποσχέθηκε σοσιαλιστική αλλαγή εδώ και τώρα.

Αντίθετα, η πολιτική της διαχείρισης και ωραιοποίησης του καπιταλιστικού συστήματος συνεχίζεται με αποτέλεσμα την αποθράσυνση των αστών, που, μ' επικεφαλής το Σύνδεσμο Ελλήνων Βιομήχανων και τους αστους πολιτικούς, εκβιάζουν πια ανοιχτά τη κυβέρνηση και απειλούν τους εργαζόμενους με νέες επιθέσεις και επιδρομές ενάντια στο ήδη μειωμένο βιοτικό τους επίπεδο.

Το 83 μας ήρθε με την υποτίμηση της δραχμής. Οι μισθοί χτυπήθηκαν ακόμα πιο πολύ, γιατί η υποτίμηση έφερε μαζί της μια σειρά από νέες αψήξεις, στις ήδη τσουχτερές τιμές των διάφορων καταναλωτικών αγαθών. Οι τιμές ανέβαιναν κι ανεβάνουν γιατί λείπει ο ουσιαστικός έλεγχος. Έτσι οι αστοί βιομήχανοι κι έμποροι ανεβάζουν τις τιμές όποτε και όσο θέλουν, είτε με νόμιμες είτε με παράνομες ανατιμήσεις.

Η πιο μεγάλη έκπληξη της χρονιάς ήρθε με την ανακοίνωση της κυβερνητικής εισοδηματικής πολιτικής για το 83, που ούτε λίγο ούτε πολύ, απαγόρευε με νόμο κάθε άψηση μισθών και μεροκάματων στον ιδιωτικό τομέα.

Αφ' η περίεργη λογική της κυβέρνησης Παπανδρέου έχει δημιουργήσει μια κατάσταση τέτοια, όπου «αντί να φωνάζει ο νοικοκύρης, φωνάζει ο κλέφτης». Έτσι αντί να φωνάζουν οι εργαζόμενοι, φωνάζουν οι «αδι-

κήμενοι» αστοί βιομήχανοι, πολιτικοί κ.τ.λ. Η έλλειψη μέτρων ενάντια στους βιομήχανους και την καταστρεπτική τους δράση, αποτέλεσμα της ασταμάτητης δεξιάς στροφής, της σοσιαλιστικής κυβέρνησης του Παπανδρέου, τους έχει αποθρασύνει: έτσι με διάφορα μέσα και τρόπους, φωνάζουν εκβιάζουν και πιέζουν τη κυβέρνηση για να πάρει ακόμα πιο δεξιά μέτρα, πιέζουν για να συγκροτηθεί η κυβέρνηση με τους εργαζόμενους.

Αποκορύφωμα του θράσους είναι και η ανακοίνωση του Σύνδεσμου Ελλήνων Βιομηχανών που βγήκε στις εφημερίδες μετά το συνέδριο τους (11.2.83 Ελευθερ.) όπου: οι βιομήχανοι θεωρούν θετικά τα μέτρα για κίνητρα και υποτίμηση, για το περιορισμό της γραφειοκρατίας και των δημόσιων ελλειμμάτων, ενώ θεωρούν αρνητικά τα μέτρα για α) τη πολιτική τιμών που ακολουθεί η κυβέρνηση, β) την ανεπάρκεια των κεφαλαίων κίνησης, γ) τις φορολογικές επιβαρύνσεις που τους επιβάλλουν-

ται δ) την έλλειψη της «προστασίας του δικαιώματος της εργασίας» (δηλαδή το λοκ-αουτ και τη χρησιμοποίηση απεργοσπαστών), ε) τις νέες θεσμικές εργασιακές σχέσεις και ρυθμίσεις (δηλαδή τα εργοστασιακά συμβούλια κ.α.) και στ) την επέχταση της δραστηριότητας του δημόσιου τομέα, την ενίσχυση συνεταιρισμών και κοινοπραξιών κ.τ.λ. Από την άρση των ποτών σημείων εξαρτούν οι βιομήχανοι τη πραγματοποίηση νέων επενδύσεων για το 83 (ύψος 100 δισ. δραχ.) την άψηση εξαγωγών τη συμμετοχή τους σε προγραμματικές συμφωνίες και τη συμβολή τους στην αντιμετώπιση της ανεργίας. Πιο ξεκάθαρος εκβιασμός απ' τους «αδικημένους» βιομήχανους δε θα μπορούσε να γίνει. Θεωρούν θετικό ότι τους αφάνει τις χρηματικές παροχές και κέρδη ενώ θεωρούν αρνητικό ότι τους περιορίζει τα κέρδη (τα δικά τους δικά τους και τα δικά των εργαζόμενων πάλι δικά τους). Αντί να εκβιάζουν μ' αυτό το τρόπο, θάπρεπε η κυβέρνηση με μια σειρά θεσμικά μέτρα να τους βάλει οριστικά στο περιθώριο, στερόντας τους, τους μηχανισμούς άσκησης εξουσίας και τα μέσα παραγωγής που κατέχουν, περνώντας τα τελεφταία κάτω από τον άμεσο έλεγχο και διαχείριση των εργαζομένων.

Επειδή οι επιθέσεις της αστικής τάξης χτυπούν άμεσα τους εργαζόμενους και επειδή η προστασία που τους παρέχει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είναι ουσιαστικά ανύπαρκτη, οι εργαζόμενοι δεν έμειναν αδρανείς. Απάντησαν με μια νέα σειρά από μαζικές αποφασιστικές και διεκδικητικές κινητοποιήσεις.

Η μαζική συμμετοχή της εργατιάς στη 4ωρη στάση εργα-

σίας που προκήρυξε η ΓΣΕΕ είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα από τα άπειρα που υπάρχουν. Αποτέλεσμα των κινητοποιήσεων ήταν να σβύσει η εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης (για το 83) πριν εφαρμοστεί.

Το ουσιαστικό είναι ότι η εργατική τάξη με τις απεργίες της και τις κινητοποιήσεις της δε θέλει να ρίξει τη κυβέρνηση. Αντίθετα παρά τη δεξιά στροφή του ΠΑΣΟΚ, θέλει να στηρίξει τη κυβέρνηση και να της δείξει στην πράξη ποιά δρόμο θάπρεπε ν' ακολουθεί. Αξιοσημείωτη ήταν και η πρόσφατη επίδειξη δύναμης και αποφασιστικότητας που οι εργαζόμενοι έδειξαν στη συγκέντρωσή τους στη πλατεία Συντάγματος για την αντίθεση τους στην παρουσία των βάσεων στη χώρα. Αμετάκλητη θέση της εργατικής τάξης ήταν και είναι το οριστικό διώξιμο των βάσεων που θεωρούν σαν ένα ουσιαστικό βήμα για την υλοποίηση της εθνικής ανεξαρτησίας. Αφ' το παρα τις υπαναχωρήσεις της κυβέρνησης, που τώρα διαπραγματεύεται παρουσία των βάσεων με καλύτερους ευνοϊκότερους όρους για την Ελλάδα, μεταφέροντας το διώξιμο τους με κάποιο χρονοδιάγραμμα στο μέλλον.

Οι Έλληνες εργαζόμενοι έκαναν το ΠΑΣΟΚ το πιο δυνατό σοσιαλιστικό κόμμα της Δ. Εβρώπης, και το έκαναν γιατί πίστεψαν στις αρχές που έβαλε με την ίδρυση του το 74 και με τις θέσεις που έπερνε κάθε φορά για τα ζητήματα που απασχολούσαν το εργατικό κίνημα. Αποκορύφωμα ήταν το αριστερό πρόγραμμα που κατέβαλε σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, που οι εργαζόμενοι το αγκάλιασαν βλέποντας σ' αυτό τις προσδοκίες

γενεών να γίνονται πραγματικότητα. Ανταποκρίθηκε όμως το ΠΑΣΟΚ του Παπανδρέου στους πόθους των Ελλήνων εργαζομένων; Η απάντηση είναι φανερή: όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκε αλλά χάρισε στους εργαζόμενους τη πραγματικότητα μιας δεξιάς στροφής, μιας πρακτικής που αντικατάσσει το σύνθημα σοσιαλιστική αλλαγή εδώ και τώρα με τη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος. Φυσιολογική πορεία για το ΠΑΣΟΚ, αν δεν αλλάξει τώρα προσανατολισμούς, θάνατο και η επίσημη τάφισή του με τις υπόλοιπες ρεφορμιστικές σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις της Δ. Εβρώπης. Έτσι δε μας βρίσκει καθόλου απροετοίμαστους η δήλωση του Παπανδρέου στη Βιέννη «δεν είμαι σε θέση να πω ότι στο μέλλον το ΠΑΣΟΚ δε θα συμμετάσχει στη Σοσιαλιστική Διεθνή», που ήταν και το σημαντικότερο σημείο από τα όσα συνέβησαν στην επίσημη επίσκεψη του Παπανδρέου στην Αφσρία. Στη γλώσσα μας λέμε συνήθως πως δυο αρνήσεις μας δίνουν μια κατάφαση: έτσι τα δυο «δεν» στη δήλωσή του, δείχνουν απλά ότι είναι έτοιμος ο Παπανδρέου να οδηγήσει το ΠΑΣΟΚ στις σοσιαλδημοκρατικές συμπληγάδες αλλά ακόμη δεν έχει αποφασίσει ποτέ. Η σοσιαλδημοκρατία απόδειξε όλα τούτα τα χρόνια ότι εξυπηρετά διαχειρίζεται και ωραιοποιά το καπιταλιστικό σύστημα. Εμείς πιστέψουμε πως το πρόσωπο του κόσμου θα το αλλάξει, με τη δύναμη της και τη συμπυκνωμένη πείρα της, το Μαρξισμό, η εργατική τάξη. Είμαστε λοιπόν βέβαιοι ότι παρά τις προσωρινές νίκες της δεξιάς γραφειοκρατίας, το ΠΑΣΟΚ θα επιστρέψει στις μαρξιστικές του παραδόσεις.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΒΡΟΣ

ΟΙ ΑΠΟΒΟΛΕΣ

συνέχεια από την 4

και υπό τις απειλές του ίδιου του Προέδρου του Κόμματος ότι θα διάλυε την Συνδιάσκεψη εάν δεν ενέδιδε στην εκλογή του Κρίτωνα ως Επαρχιακού Γραμματέα. Ο Δώρος Θεοδώρου σαν εκπρόσωπος της Κεντρικής ηγεσίας, μας έλεγε στην πρώτη σύσκεψη της νεοκλεγείσας Επαρχιακής Επιτροπής που συγκαλέστηκε για καταρτισμό της σε σώμα, ότι ήταν εξουσιοδοτημένος να διαλύσει την Επαρχιακή Επιτροπή απ' την στιγμή που δεν θα εκλέγεται ο Κρίτωνα σαν επαρχιακός γραμματέας.

Με πικρία θυμόμαστε το αλληλοφάγωμα του Δώρου Θεοδώρου και Δημήτρη Ηλιάδη στις Βουλευτικές του 81, ποιος θα ήταν πρώτος στο Ψηφοδέλτιο της Αμμοχώστου, κάτω από τα γραφεία του Κόμματος στην Λάρνακα, δίδοντας τροφή για σχόλια στον Κόσμο που πηγαινοερχόταν.

Στες τελευταίες προεδρικές εκλογές, όπου για πρώτη φορά στην Ιστορία του, το Κόμμα μας πρόβαλε την δική του υποψηφιότητα κάτω από τις πιο ευνοϊκές συνθήκες, αντί που η ΕΔΕΚ να στραφεί προς την εργατική τάξη δίδοντας ένα Αριστερό ξεκάθαρο ταξικό πρόγραμμα εξυπέρτησης των εργατικών συμφερόντων στράφηκε προς τα δεξιά νερώνοντας το πρόγραμμα της και μετριάζοντας την πολεμική της προς την ηγεσία του

Συναγερμού, δίδοντας έτσι την ευκαιρία στην Ακελική ηγεσία να μιλά για Μαύρο Μέτωπο. ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΥ — ΕΔΕΚ και για Συμφιλίωση με τους πραξικοπηματίες.

Αυτή η στροφή είχε σαν αποτέλεσμα τον έντονο προβληματισμό της Βάσης και σε πολλές περιπτώσεις την απογοήτευση πολλών στελεχών και μελών του Κόμματος που προβληματισμένοι από την πολιτική της ηγεσίας και αγανακτώντας από τα διάφορα κρούσματα προσέγγισης στελεχών της γραφειοκρατίας με στελέχη του Συναγερμού, δίλωσαν ο ένας μετά τον άλλο μέσω της Χαρανυγής κυρίως, ότι διαχωρίζουν την θέση τους από την πολιτική της ηγεσίας και την δεξιά στροφή που ακολουθεί και στρεφόμενοι προς το ΑΚΕΛ, δίλωσαν ότι ψηφίζουν Κυπριανού.

Αντί τούτο να προβληματίσει την ηγεσία του Κόμματος και να ακολουθήσει έστω και την τελευταία περίοδο πριν από τις εκλογές την πολιτική που η κομματική βάση ήθελε από χρόνου να ακολουθηθεί, εντούτοις η γραφειοκρατία προσπάθησε ένα μήνα πριν από τις εκλογές να αποβάλει ή να απομονώσει σημαντικά στελέχη.

Έδιδε έτσι, με τον τρόπο αυτό, ακόμα μια μαχαιρία πτώλα στην Κομματική βάση που αγωνιζόταν για την εκλογική επιτυχία του Κόμματος.

Όλες αυτές οι ενέργειες και η πολιτική της γραφειοκρατίας υπομόνευαν τον Αγώνα που η βά-

ση του κόμματος διεξήγε, ενάντια στον Συναγερμό και την Κοινοπραξία, φθάνοντας έτσι στο 9 1/2%.

Εντούτοις το 9 1/2% δεν πρέπει να μας απαγοητεύει διότι οι συνθήκες θα συνεχίσουν να είναι ευνοϊκές για το Σοσιαλιστικό Κόμμα διότι οι μάζες θα συνεχίσουν να στρέφονται προς τον Σοσιαλισμό ζητώντας διεξοδο στα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα που δημιούργησε και θα εξακολουθήσει να δημιουργεί ο καπιταλισμός στην Κύπρο αποτέλεσμα και της βαθιάς κρίσης που περνά ο καπιταλισμός Παγκόσμια.

Οι αντικειμενικές συνθήκες όμως από μόνες τους δεν θα μπορέσουν να στρώσουν τις μάζες προς το ΣΚ ΕΔΕΚ αν δεν υπάρξει μια στροφή της πολιτικής του Κόμματος προς τις παλιές Αγωνιστικές Αριστερές του θέσεις για μια συνεπή Σοσιαλιστική πορεία.

Εμείς παρά την πικρία μας από την στάση της γραφειοκρατίας δεν πρόκειται να απογοητευτούμε ούτε πρόκειται να απομακρυνθούμε έστω και μια στιγμή από την βάση του κόμματος και τον αγώνα που ο κάθε Έδεκιτης διεξάγει καθημερινά.

Σήμερα μέσα στο Σ.Κ. ΕΔΕΚ υπάρχει και παλεύει η Αριστερή Πτέρυγα που είναι η μόνη τάση η οποία στηρίζεται στο Μαρξισμό και η οποία αντιπροσωπεύει τα πραγματικά συμφέροντα της κομματικής βάσης και του Εργατικού Κινήματος. Όσο και αν η γραφειοκρατία προσπαθεί να την παρουσιάσει σαν μια αντικομματική φράζια και πράκτορες.

Η πραγματικότητα είναι ότι η Αριστερή πτέρυγα αποτελεί ένα ζωντανό και αναπόσπαστο κομμάτι της ΕΔΕΚ. Αποτελεί σήμερα τη μόνη εναλλακτική προοπτική για κάθε ΕΔΕΚΙΤΗ που παλεύει ενάντια στις μανούβρες των γραφειοκρατών.

Είναι η δύναμη που παλεύει για να τοποθετηθεί το Κόμμα πάνω σε υγιείς δημοκρατικές βάσεις και διαδικασίες και για να επιστρέψει στις παλιές Αριστερές του θέσεις.

Αυτά είναι τα συμπεράσματα στα οποία οδηγηθήκαμε μέσα από την σύγκρουση μας με την γραφειοκρατία και την αντίθεση μας προς την δεξιά πορεία στην οποία σπρώχνει το Κόμμα.

Οι ενέργειες της Γραφειοκρατίας δεν πρέπει να απογοητεύουν κανένα ΕΔΕΚΙΤΗ.

Η οποιαδήποτε απογοήτευση ή αδράνεια μας, αφήνει αυτούς τους ανθρώπους ανενόχλητους να αλώνουν το Κόμμα είτε στρέφοντας το μακρυνά από την Εργατική Τάξη και τα συμφέροντα που πρέπει να εξυπηρετεί είτε διαλύοντας αυτό ακόμη το ίδιο το Κόμμα.

Πρέπει όλα τα προβληματισμένα στελέχη και μέλη της ΕΔΕΚ συσπειρωνόμενοι ένα γύρω από την Αριστερή Πτέρυγα που παλεύει μέσα στο Κόμμα να παλαιώσουν: βάζοντας τις διαφωνίες μας, σε κάθε σύσκεψη σε κάθε σώμα, τόσο σε θέματα πολιτικής και ιδεολογικής όσο και σε θέματα εσωκομματικής δημοκρατίας.

Καθαρά και ξάστερα, χωρίς φόβο, αποτινάσσοντας την τρομοκρατία που προσπαθεί να επιβάλει η γραφειοκρατία μέσα

στα μέλη του κόμματος.

Πρέπει να σταθούμε φραγμός στον κατηγορο της γραφειοκρατίας. Η σιωπή μας δεν πετυχαίνει τίποτε άλλο παρά να τους αποθρασύνει ακόμα παραπάνω.

Πρέπει όλοι μας να αγωνιστούμε απαιτώντας

1. Σταμάτημα των αποβολών
2. Λειτουργία των ομάδων βάσης
3. Δημοκρατικές Συνδιασκέψεις και λειτουργιατών Ε.Ε.
4. Δημοκρατικό συνέδριο (όπου η βάση να αφεθεί ελεύθερα να εκφράσει τις απόψεις της)
5. Επιστροφή των Αριστερών μέσα στο Κόμμα
6. Λειτουργία των ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ

Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά προέχει η ενότητα του Κόμματος και η επαναφορά τους στις επαναστατικές παραδόσεις και τον Μαρξισμό όπου το ίδιο το καταστατικό του κόμματος κατοχυρώνει.

Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά προέχει η ενότητα του κόμματος για ένα κόμμα καλά οργανωμένο με ικανά και μορφωμένα στελέχη πάνω στις Σοσιαλιστικές αρχές, για μια ΕΔΕΚ που να ανήκει και να είναι όργανο πάλης για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, για μια ΕΔΕΚ στην πρωτοπορία για ΚΥΠΡΟ ΛΕΥΤΕΡΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ.

ΚΑΚΟΣ ΤΕΛΕΒΑΝΤΟΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΟΥΜΑΖΟΣ
ΜΑΡΙΟΣ Κ.
ΤΑΚΗΣ Σ.
Α.ΠΡ

ΑΠΟΒΟΛΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ

Η παγκοσμια κρίση του καπιταλισμού που άρχισε από το 1973-74 να κτυπά βίαια και τις μητροπόλεις της Δύσης ήταν φυσικό να οδηγήσει τις μάζες του εργατικού κινήματος και των παραδοσιακών κομμάτων της αριστερας στην αμφισβήτηση του καπιταλισμού και στροφή τους προς τις μαρξιστικές ιδέες. Μαζί με τη χρεωκοπία του καπιταλιστικού συστήματος χρεωκοπούν και οι ηγεσίες των παραδοσιακών κομμάτων, όπως και οι λύσεις που προσφέρουν, όταν αυτές δεν ξεφεύγουν από τα καπιταλιστικά πλαίσια.

Σ' αυτή την αμφισβήτηση βρίσκεται και η ρίζα της ανάπτυξης των μαρξιστικών τάσεων στα εργατικά κόμματα.

Η διεθνής Σοσιαλδημοκρατία σε μια εναγώνια προσπάθεια ναβάλει φραγμό στο ξαπλωμα των μαρξιστικών ιδεών έχει προχωρήσει σε μια διεθνή συνωμοσία για τη αποβολή των Μαρξιστών από τα Σοσιαλιστικά Σοσιαλδημοκρατικά/εργατικά κόμματα.

Στις 23 του Φεβράρη την παραμονή των αναπληρωματικών βουλευτικών εκλογών στο Μπερμοντζί η Κεντρική επιτροπή του Εργατικού Κόμματος Μ. Βρετανίας που ελέγχεται από την δεξιά πτέρυγα, αποφάσισε μετά από μια φτιαχτή «δικη» -την διαγραφή από το Κόμμα πέντε μαρξιστών που αποτελούν τη συντακτική επιτροπή της Μαρξιστικής βδομαδιατικής εφημερίδας «Μιλίταντ» Αυτή είναι και η απαρχή της καταδίωξης των αριστερών του κόμματος με απώτερο στόχο να συγκρατήσουν την αριστεροποίηση του Κόμματος και να

αντιστρέψουν τις αποφάσεις των τελευταίων συνεδρίων που έβαζαν το εργατικό κόμμα σε μια υγιή Σοσιαλιστική πορεία.

Στο Συνέδριο του 1982 ψηφίστηκε με τα εκατομμύρια των ψήφων που δικαιούνται οι συντεχνιακοί ηγέτες και παρατην αντίθεση της συντριπτικής πλειοψηφίας των απλών μελών των συντεχνιών και της βάσης του κόμματος, η έγκριση ενός καταλόγου στον οποίο θα εγγράφονταν όλες οι ομάδες και τάσεις που θα επιτρέπεται να λειτουργούν μέσα στο Κόμμα.

Η Κεντρική επιτροπή αρνήθηκε αργότερα και καταπαρά-

βασή τους Καταστατικό το δικαίωμα στην Μαρξιστική εφημερίδα Μιλίταντ να εγγράφει στον κατάλογο ενώ επιτρέπεται στο Κόμμα η ύπαρξη δεκάδων εφημερίδων και ομάδων, μερικές από τις οποίες έχουν ξεκάθαρες διασυνδέσεις με το Κεφάλαιο και την ΣΙΑ.

Μέλη αυτών των ομάδων που υπήρξαν και βουλευτές και ηγετικά στελέχη του κόμματος αποτέλεσαν την ραχοκοκαλιά του νέου Σοσιαλδημοκρατικού κόμματος που ιδρύθηκε για να καταστρέψει τις εκλογικές δυνατότητες του Εργατικού Κόμματος. Οι κύριοι αυτοί, κατα πρότροπη της αστικής τάξης άφησαν πίσω στο Κόμμα συνδοιπόρους τους για να συνεχίσουν την άλωση του κόμματος από μέσα μετατρέποντας το σε ένα εντελώς ακίνδυνο όπλο για την αστική τάξη και το Κεφάλαιο. Παρόμοιες επιθέσεις δέχεται και η Νεολαία του Κόμματος, παρα την θεαματική αύξηση των μελών της που την έχουν κάνει την πιο ισχυρή στην Ευρώπη (Η Νεολαία ελεγχεται από τους Μαρξιστές)

Το βρωμικό παιχνίδι που παίζεται ενάντια στην εργατική τάξη από την γραφειοκρατία του Εργατικού κόμματος φάνηκε από το γεγονός πως οι διαγραφές-παρα τις εκκλήσεις των Μαρξιστών για αναβολή της διαδικασίας-μια μέρα πριν τις σημαντικές αναπληρωματικές εκλογές, στο Μπερμοντζί

τις οποίες διεκδικούσε το Εργατικό κόμμα με υποψήφιο ηγετικό στέλεχος της Αριστερής Πτέρυγας (Δεν ήταν υποστηρικτής του Μιλίταντ).

Ένας από τους υποψήφιους που διεκδικούσε τις εκλογές κατέβηκε σαν ανεξάρτητος υποψήφιος του Εργ. Κόμματος, παρόλο που η ηγεσία είχε αποφασίσει για τον Τάτσερ.

Παρα την πισώπλατη μαχαιρία που έδωσε στο Κόμμα αυτός ο κύριος δεν έχει ακόμα αποβληθεί από τη δεξιά πλειοψηφία στην ηγεσία!!

Με τις ενέργειες τους αυτές οι δεξιοί του κόμματος προκάλεσαν οι ίδιοι την εκλογική ήττα του.

Με τις ενέργειες τους αυτές οι Δουρειοί ίπποι της Αστικής τάξης μέσα στο κόμμα της Εργατικής τάξης της Βρετανίας προσπαθούν να επαναφέρουν την εποχή της δεκαετίας του 1950 όταν ο ίδιος ο Φουτ-ο αρχηγός του κόμματος σήμερα αποβλήθηκε από τους δεξιούς μαζί με δεκάδες άλλους που ηγούνται σήμερα του κόμματος. (μερικοί απ' αυτούς ψηφίσαν υπερ των διαγραφών).

Η απόφαση αυτή αντιστρατεύεται τις συνεδριακές αποφάσεις του 1973 με τις οποίες μπήκε φραγμός στις απομονώσεις και επικηρύξεις στελεχών και εντόπων.

Αν και δεν είναι ακόμα φανερό αν η δεξιά πτέρυγα θα προχωρήσει σε παρα πέρα διαγραφές (των επαγγελματιών της εφημερίδας, των 9 υποψηφίων βουλευτών που την υποστηρίζουν, των δραστήριων χιλιάδων υποστηρικτών της) ο στόχος τους είναι όχι μόνο οι υποστηρικτές του Μιλίταντ αλλά και όλοι οι αριστεροί μέσα στο κόμμα. Αυτό τον έχουν καταλάβει και πολλοί ηγετικοί παράγοντες της ρεφορμιστικής αριστερας του Κόμματος. (Η ψηφοφορία της Κεντρικής Επιτροπής στις 23 του Φεβράρη ήταν 19 προς 9).

Ο Τόνυ Μπεν, ηγέτης των αριστερών ρεφορμιστών έχει εναντιωθεί έντονα στις αποβολές, συνειδητοποιώντας ότι μετα τους υποστηρικτές του Μιλίταντ θα ρθει η σειρά του. Σε πρόσφατη επιστολή του στην Κεντρική Επιτροπή αναφέρει μεταξύ άλλων και τα πιο κάτω:

«Πολλά μέλη του Κόμματος πιστεύουν πως αυτό που συμβαίνει σήμερα είναι η καταδίωξη καλών Σοσιαλιστών σε μια βεντέτα που ξεκίνησε απ' αυτούς που εγκατάλειψαν το Κόμμα για να ενταχθούν στο Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. Ίσως μερικά στελέχη της Κεντρικής Επιτροπής να

ψηφίσουν υπερ των αποβολών πιστεύοντας λανθασμένα πως αυτό θα κάνει το κόμμα πιο δημοφιλές στους ψηφοφόρους και τον τύπο των Συντηρητικών. Το πιο πιθανό θάναί η αντίθετη εξέλιξη ενώ οι αποβολές θα οδηγήσουν σε απαιτήσεις για συνέχιση τους.

Στο μεταξύ θα ζημιώσουν σοβαρά το Κόμμα υποσκάπτοντας τη φήμη και την εικόνα που παρουσιάζει στα μάτια των εργαζομένων για εσωκομματική δημοκρατία όπως και την εμπιστοσύνη των κομματικών οργανώσεων για την κρίση και το θάρρος της τωρινής Κεντρικής Επιτροπής που έχει ξοδέψει χρόνο γι' αυτές τις επιθέσεις παρα στην προετοιμασία για την εκλογική επιτυχία του Εργατικού Κόμματος»

Στο μεταξύ η αντίδραση της βάσης του κόμματος και του εργατικού κινήματος ενάντια στις αποβολές έχει πάρει γιγαντιαίες διαστάσεις.

Τον Σεπτέμβρη του 1982 καλέστηκε συνέδριο του Εργατικού Κινήματος από τον Μιλίταντ στο οποίο οι 3000 αντιπρόσωποι κομματικών ομάδων βάσης της Νεολαίας και των συνδικαλιστικών οργανώσεων που παραβρέθηκαν αντιτάχθηκαν στις αποβολές.

Μέχρι σήμερα έχουν σταλεί στην Κεντρική Επιτροπή ψηφίσματα που καταδικάζουν τις αποβολές από 1000 οργανώσεις κομματικές, της Νεολαίας και των Συνδικάτων.

Πολλοί βουλευτές του Κόμματος περιλαμβάνονται σ' αυτούς που αντιδρούν ενώ η αντίδραση κορυφώνεται.

Οι αποβλημένοι έχουν ήδη οργανώσει άμεσα 50 συγκεντρώσεις σ' ολόκληρη τη Βρετανία όπου θα διαδηλωθεί η αντίθεση στις αποβολές.

Όπως έχουν δηλώσει οι αποβλημένοι οι αποβολές δεν ήταν το τέλος της υπόθεσης παρα μόνο η αρχή. Η εφημερίδα Μιλίταντ μαζί με τη βάση του Εργατικού κινήματος θα μπου σε μια μεγάλη εκστρατεία για την επαναφορά των 5 στο Κόμμα. (αθροιστικά είναι μέλη του κόμματος για 120 χρόνια).

Όπως δήλωσε ο Πήτερ Ταφ, αρχισυντάκτης του Μιλίταντ, οι 5 δεν διώχτηκαν έξω από το Εργατικό Κόμμα αλλά μέσα στο εργατικό κίνημα.

Ο Τεντ Γκραντ, ένα άλλο μέλος της συντακτικής επιτροπής, υποσχέθηκε στους υποστηρικτές της εφημερίδας μετά την αποβολή του «Θα επιστρέψουμε»

Δέλτα Μι.

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ ΣΤΡΟΦΗ ΝΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

- ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Τη πιο κάτω επιστολή πήραμε από κάποιο σύντροφο της ΕΔΕΚ στη Λεμεσό προεκλογικά αλλά λόγω έλλειψης χώρου δεν μπορούσαμε να την δημοσιεύσουμε στο περασμένο φύλλο της σ.ε. Την δημοσιεύουμε τώρα, έστω και μετ' εκλογικά γιατί πιστεύουμε ότι διατηρεί την επικαιρότητα και την σημασία της.

Μας παρακάλεσε να κάνουμε τις διορθώσεις που νομίζουμε πως χρειάζεται όσον αφορά την έκφραση και τη γλώσσα. Παραθέτουμε την επιστολή αυτούσια: μέσα στο τα γραφτά του σύντροφου βγαίνει όλος ο θυμός της βάσης, ενάν-

τια σ' αυτούς, που για να σώσουν τις θέσεις και τα πόστα τους είναι ικανοί να καταστρέψουν το κόμμα.

Μας παρακαλεί ακόμα να μην βάλουμε το όνομά του γιατί όπως μας λέει δεν είναι αποβλημένος.

Πάντως απ' αυτά που γράφεις, δείχνεις ότι δεν ξέρεις και καλά κάνεις, μια και είσαι δημοσιογράφος των «ΝΕΩΝ» και αφού λες ότι πιστεύεις στη Σοσιαλιστική Αλλαγή, να πας σε ένα οποιοδήποτε εργοστάσιο και να ρωτήσεις τους εργάτες για να μάθεις την αλήθεια.

Αφτο είναι ένα μικρο δείγμα της Δεξιάς στροφής της ηγεσίας της ΕΔΕΚ. Υπάρχουν εκατοντάδες άλλα παραδείγματα. Δυστυχώς δεν έχουν καταλάβει πως είναι ο δρόμος της Σοσιαλιστικής Αλλαγής. Δεν μπορείς από τη μια να λες του κόσμου ότι θα φέρεις ένα καλύτερο κοινωνικό σύστημα και από την άλλη να αγκαλιάζεσαι με τους βιομήχανους.

Πρέπει να καταλάβει η γραφειοκρατία ότι για να πετύχει η ΕΔΕΚ τους στόχους της πρέπει να στραφεί εκεί που το κόμμα βρίσκεται ταξικά, δηλαδή στους εργάτες και τους αγρότες.

Οι ίδιοι γράφουν στον Ανεξάρτητο της Δευτέρας 17/1 ότι μέλη και φίλοι του ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ προσχωρούν στην ΕΔΕΚ και εργάζονται για την εκλογική νίκη του Λυσσαριδίου. Και τώρα ένα καυτο ερώτημα: Γιατί δεν μας γράφουν και τους Βιομήχανους που φεύγουν από τα κόμματα-τους και προσχω-

ρουν στην ΕΔΕΚ; Ή υπάρχουν και ντρέπονται να δημοσιεύουν τα ονόματά-τους; Φυσικά θάναί τροπή γι' αυτούς να είναι μέλη ενός σοσιαλιστικού κόμματος.

Κάνουν καλά οι γραφειοκράτες να στραφούν εκεί που πρέπει. Μόνο έτσι το κόμμα θα πάει μπροστά. Γιατί τις εκλογές δεν τις καθορίζουν οι βιομήχανοι και οι διευθυντές αλλά οι εργαζόμενοι.

Τα πάνω της ΕΔΕΚ δεν έχουν ούτε ένα σύνθημα που να σχετίζεται με την ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ.

Για παράδειγμα: Ο ΛΥΣΣΑΡΙΔΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ.

Δεν μπορεί να εξυπηρετούνται από μια κυβέρνηση τα συμφέροντα των φτωχών και των πλουσίων.

Όσοι προσπάθησαν να κάνουν κάτι τέτοιο βούτηξαν στο ΑΙΜΑ την εργατική τάξη.

Πριν τελειώσω, σαν ΕΔΕΚΙΤΗΣ και ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ που είμαι καλω όλους τους συντρόφους της ΕΔΕΚ να πέσουν την γραφειοκρατία να αντιληφθεί που οδηγεί το κόμμα προτού είναι πολύ αργά.

Πιστεύω ότι η γραμμή της ΕΔΕΚ είναι η μόνη που είναι πιο κοντά στα συμφέροντα της φτωχολογίας. Γι' αυτό πρέπει να αγωνιστούμε όλοι για την εκλογική επιτυχία της ΕΔΕΚ. Δεν πρέπει να μας λυγίζουν οι αποβολές των συντρόφων ούτε να το βλέπουμε συναισθηματικά.

Το συμφέρον της εργατικής τάξης είναι να δυναμώσει η ΕΔΕΚ.

Πρέπει να φράσουμε το δρόμο στη ΔΕΞΙΑ. Εμπρός για μια δυνατή ΕΔΕΚ.

Οι εκλογές του Φλεβάρη να είναι το άνοιγμα του δρόμου για τη Λεφτέρια και τον ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

Ένας Λεμεσιανός σύντροφος

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΑΡΞ

100 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΝ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΟΠΛΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

Με την ευκαιρία της επετείου του θανάτου του Μαρξ πριν εκατό χρόνια - στις 14 του Μάρτη του 1983 - ακόμα και τα αστικά μέσα μαζικής επικοινωνίας αναγκάστηκαν να ασχοληθούν μαζί του. Ακόμα και το ΡΙΚ διάθεσε μερικά δευτερόλεπτα από τον ... πολύτιμο χρόνο της κυπριακής τηλεόρασης για να αναφερθεί στη μεγάλη φυσιογνωμία του και στις εκδηλώσεις που γίνονται σ' όλο τον κόσμο για να τιμηθεί η μνήμη του. Στις πιο πολλές αναφορές που έγιναν και θα γίνουν αυτο το χρόνο οι αστοί και οι ρεφορμιστές ηγέτες των εργατικών κομμάτων και τα έντυπα τους, κρύβουν το πραγματικό νόημα των ιδεών και της πρακτικής τους Μαρξ. Παρουσιάζεται το πολύ σαν μια ιδιοφυΐα και το έργο του σαν σπουδαίο ακαδημαϊκή άποψη χωρίς όμως μεγάλη συνάφεια και σημασία για το σήμερα.

Παρόλα αυτά οι Μαρξιστικές ιδέες είναι σήμερα τόσο συναφείς με την πραγματικότητα όσο τότε. Οι Μαρξιστικές ιδέες αποτελούν ΣΗΜΕΡΑ για τα δισεκατομμύρια των εργαζομένων της γης την πιο σύγχρονη επιστημονική φιλοσοφία και την μόνη που έχει να προσφέρει σ' αυτούς και την ανθρωπότητα ένα ανθρώπινο μέλλον.

Η παρατεταμένη οικονομική άνοδος της δεκαετίας του 1950 και 60 όταν οι παραγωγικές δυνάμεις η βιομηχανίας και η τεχνολογία αναπτύχθηκαν σε επίπεδα πρωτόγνωρα για την ανθρώπινη ιστορία πάνω στον πλανήτη, έχει τελικά καταρρεύσει.

Έχουν καταρρεύσει μαζί της όλες οι παραχάιδεμένες «θεωρίες» των ρεφορμιστών πως τάχατε ο μεταπολεμικός καπιταλισμός είχε ξεπεράσει την κρίση και πως θα λειτουργούσε αρμονικά για πάντα, καθιστώντας έτσι τις οικονομικές θεωρίες του Μαρξ τελειωτικά ξεπρασμένες.

Η επιστροφή της κρίσης του καπιταλισμού στις αρχές της δεκαετίας του 70 έσπρωξαν τους αστούς οικονομολόγους στην εγκατάλειψη των παλιών ειδώλων (κράτη ευημερίας, ελεειμματικοί προϋπολογισμοί, πλήρης απασχόλησης) και στο ξέθαμμα λύσεων του περασμέ-

νου αιώνα (μονεταρισμός) που ανάλαβαν να εφαρμόσουν με επιμέλεια οι Ρήγκαν και Θάτσερ της Δύσης. Οι θεραπείες αυτές φαίνεται πως πάνε να σκοτώσουν τον ασθενή (το καπιταλιστικό σύστημα) παρα να τον θεραπεύσουν από τις αρρώστιες της ανεργίας της στασιμότητας και του πληθωρισμού.

Οι κρίσεις του 1974-76 και 79-82 έχουν επαληθεύσει τις οικονομικές θεωρίες του Μαρξ που ήταν ο πρώτος που ξεγύμνωσε με την επιστημονική μέθοδο τους νόμους κίνησης της καπιταλιστικής κοινωνίας.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: Η «ΒΙΒΛΟΣ» ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Ο Μαρξ ήταν αυτός που αποτίναξε τον μυστικισμό με τον οποίο περιβάλλονταν οι οικονομικές σχέσεις που κυβερνούν τις ζωές των ανθρώπων. Ήταν αυτός που φανέρωσε τις αντιθέσεις και αντιφάσεις του καπιταλισμού και τις περιοδικές καταστροφικές κρίσεις που προκαλούν. Ξό-

γιατι το ΑΚΕΛ αποκλείεται να διεκδικήσει την εξουσία) δεν αφήνει αντικειμενικά άλλη διέξοδο για τις μάζες των εργαζομένων παρα την ΕΔΕΚ. Η ΕΔΕΚ έχει όλες τις δυνατότητες και όλα τα φόντα να σπάσει και την Κοινοπραξία και τον Συναγερμο. Αν θα το πετύχει αυτο θα εξαρτηθεί από την πολιτική που θ' ακολουθήσει. Αν περιμένουμε τους γραφειοκράτες να ακολουθήσουν σωστή πολιτική θα απογοητευτούμε οικτρα. Έχουν αποδείξει την ανικανότητά τους να κατανοήσουν στοιχειώδη πράγματα, επανηλημμένα. Η αλλαγή πορείας εναπόκειται στη βάση. Τα μέλη του κόμματος μπορούν αμα τ' αποφασίσουν να βάλουν τέρμα στους ανόητους ακροβατισμούς της γραφειοκρατίας και να στρέψουν το κόμμα στη σωστή κατεύθυνση: στη συνέπεια σ' ένα καθαρό σοσιαλιστικό πρόγραμμα, το μόνο που μπορεί να σπάσει τα κατεστημένα και να οδηγήσει την εργατική τάξη σε νέους αγώνες.

Ο. ΠΑΝΤΗΣ

δεψε περισσότερες από 3 δεκαετίες μελετώντας την καπιταλιστική οικονομία για να μπορέσει να οπλίσει την εργατική τάξη με μια ξεκάθαρη αντίληψη του συστήματος που θάπρεπε να ανατρέψει για να πετύχει τη δική της απελευθέρωση.

Αυτή η μακρόχρονη δουλειά του Μαρξ είχε σαν τελικό αποτέλεσμα το «Κεφάλαιο» το πιο ιδιοφυές και πασίγνωστο έργο του που έγινε γνωστό στην Ευρώπη σαν «η Βίβλος της Εργατικής τάξης»

Ο Μαρξ εξήγα για κατηγορηματικά πως δεν υπάρχουν εξωτερικοί «φύσικοι» οικονομικοί νόμοι, αλλά απλώς ιστορικοί νόμοι που γενιούνται και αντρέπονται με κάθε ξεχωριστή οργάνωση της κοινωνίας. Η καπιταλιστική κοινωνία είναι ένα απλώς στάδιο στην εξέλιξη της ανθρώπινης ιστορίας που με βάση τους δικούς της νόμους - έχει αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις μέσα από την παγκόσμια κατανομή της εργασίας και το παγκόσμιο εμπόριο. Αυτή η ανάπτυξη η ίδια προετοίμασε τις υλικές συνθήκες για ένα ανώτερο στάδιο κοινωνικής οργάνωσης - τον σοσιαλισμό.

ΥΠΕΡΑΞΙΑ

Οι καπιταλιστές στους οποίους ανήκουν τα μέσα παραγωγής, για να βάλουν σε κίνηση την παραγωγή χρειάζονται ένα αριθμό εργατικών χεριών από την αγορά εργασίας. Γι' αυτούς η ενέργεια των εργατών δεν είναι τίποτε άλλο από εμπόρευμα αναγκαίο για την παραγωγή όπως ακριβώς όλες οι πρώτες ύλες.

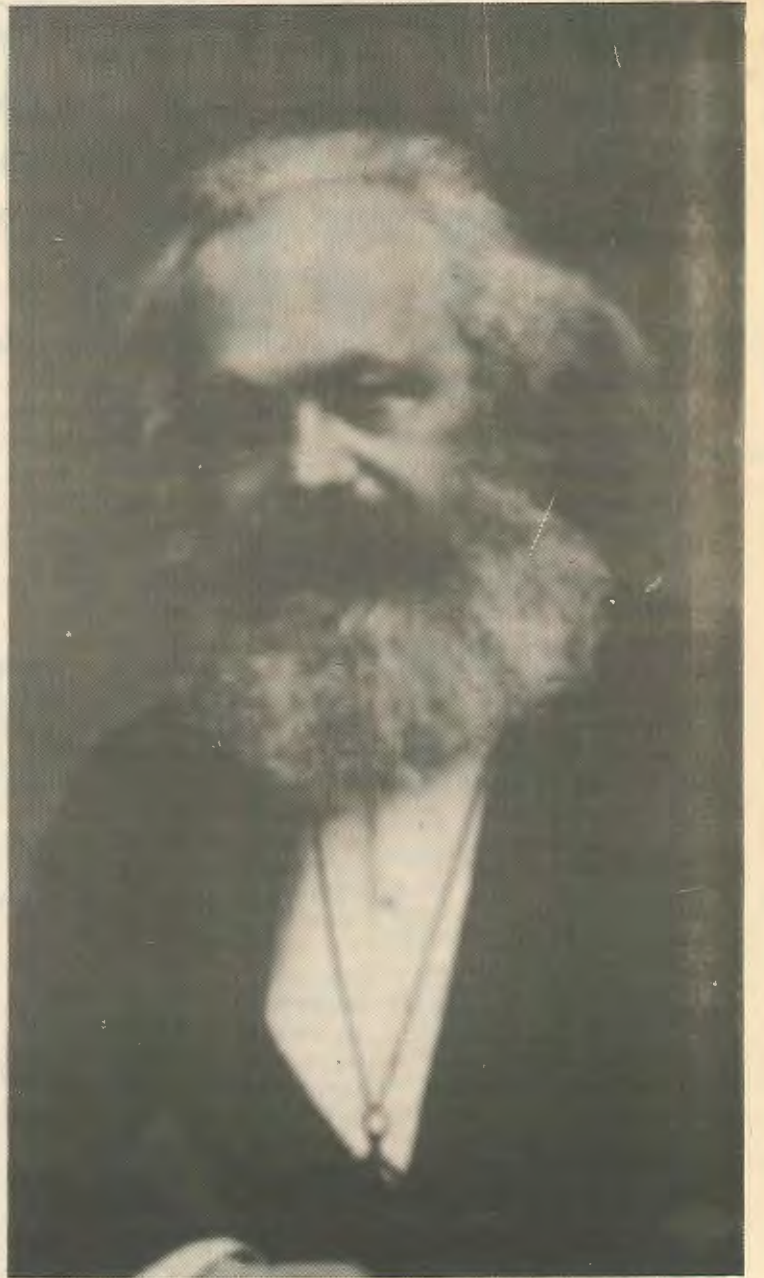
Ο καπιταλιστής αγοράζει από τον εργάτη την εργατική του δύναμη, για να την βάλει να δουλέψει για δικό του όφελος. Ο καπιταλισμός μετατρέπει την εργατική δύναμη σ' ένα απλό εμπόρευμα το οποίο πουλιέται όπως κάθε άλλο εμπόρευμα στο παζάρι.

Η αξία ενός εμπορεύματος, όπως αναλύει ο Μαρξ δεν αποτελείται από τίποτε άλλο παρα από το χρόνο που χρειάζεται για να παραχθεί από την ποσότητα δηλαδή εργατικής δύναμης η οποία βρίσκεται συμπυκνωμένη σ' αυτό.

Έτσι η εργατική δύναμη είναι το μόνο εμπόρευμα το οποίο μπορεί να παράγει αξίες. Ο εργάτης πληρώνεται μόνο ένα μικρό ποσοστό από τη συνολική αξία την οποία παραγει - παίρνει το αντίστοιχο μόνο μερικων ωρών από το σύνολο της εργάσιμης μέρας, το οποίο μόλις και τον φτάνει για να καλύψει τις βασικές του ανάγκες, και για να αναπαραγάγει την εργατική δύναμη που ξόδεψε κατά την διάρκεια της ημέρας. Η αξία αυτή αποτελεί την αξία της εργατικής του δύναμης. Οτι παράγει από κει και πέρα αποτελεί την υπεραξία - δηλαδή το κέρδος του κεφαλαιοκράτη.

Έτσι η υπεραξία δεν είναι τίποτ' άλλο από την απλήρωτη εργασία της εργατικής τάξης.

Κάτω από την πίεση του συναγωνισμού οι καπιταλιστές είναι υποχρεωμένοι να εκσυγχρονίζουν συνεχώς τα μέσα παραγωγής και την τεχνολο-

για τους για να αυξάνουν την παραγωγικότητα.

Οι αντιθέσεις του καπιταλισμού κλιμακώνονται σε περιοδικές κρίσεις υπερπαραγωγής. Ο καπιταλισμός δημιουργεί τέτοια γιγαντιαία μέσα παραγωγής και ανταλλαγής που ο ίδιος δεν μπορεί πια να ελέγξει.

Κατασκευάζει τέρατα φράνκεσταϊν που επιτίθενται σ' αυτούς που τα κατασκεύασαν.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΚΡΙΣΕΙΣ

«Μέσα απ' αυτές τις κρίσεις καταστρέφεται ένα μεγάλο μέρος όχι μόνο των αγαθών που υπάρχουν αλλά και των παραγωγικών δυνάμεων που δημιουργήθηκαν προηγουμένως.

Μέσα απ' αυτές τις κρίσεις ξεσπά μια επιδημία που σε προηγούμενες εποχές θα φαινόταν γελοία - η επιδημία της υπερπαραγωγής».

«Η κοινωνία βρίσκει ξαφνικά τον εαυτό της σε μια κατάσταση στιγμιαίας σιγής βαρβαρότητας: φαίνεται σαν ένας λιμός, ένας γενικός καταστροφικός πόλεμος να έχει κόψει την πηγή κάθε μέσου επιβίωσης: η βιομηχανία και το εμπόριο φαίνονται κατεστραμμένα. Και γιατί;

Γιατι υπάρχει περίσσειμα πολιτισμού, περίσσειμα μέσωσ επιβίωσης υπερβολικής βιομηχανίας, υπερβολικό εμπόριο».

«Οι παραγωγικές δυνάμεις στη διάθεση της κοινωνίας δεν μπορούν πια να αναπτυχθούν μέσα στις συνθήκες της αστικής ιδιοκτησίας. Αντίθετα έχουν γίνει υπερβολικά δυνατές γι' αυτές τις συνθήκες. Βρίσκουν εμπόδιο αυτές τις συνθήκες και μόλις κατορθώσουν να ξεπεράσουν τα εμπόδια προκαλούν ανωμαλίες σ' ολόκληρη την αστική κοινωνία».

Αυτά τα λόγια γράφτηκαν πριν 130 χρόνια. Περιγράφουν όμως με τον καλύτερο τρόπο τη δεκαετία του 1980. Η καταστροφή που προκαλεί ο καπιταλισμός με τις υφέσεις και τις κρίσεις του και η καταστροφή μηχανών και αγαθών που προ-

καλείται την στιγμή που η ανθρωπότητα τα χρειάζεται όσο ποτε είναι η καθαρότερη ένδειξη για τα αδιέξοδα στα οποία οδηγεί την κοινωνία ο καπιταλισμός.

Ο καπιταλισμός έχει μπει σε μια περίοδο οργανικών κρίσεων. Μόνο με την ανατροπή του είναι δυνατό να εξαλειφθούν η ανεργία, η στασιμότητα, το χάος.

Μόνο με την εξαφάνιση του κέρδους και της παραγωγής για χάρη του, και την αντικατάστασή από το συνειδητό σχεδιασμό πάνω σε παγκόσμια κλίμακα, μπορούν να αναπτυχθούν παραπέρα οι παραγωγικές δυνάμεις και να φτάσουν σε αφάνταστα ύψη ανοίγοντας το δρόμο για την αταξική κοινωνία.

ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΦΟΥΝΤΩΝΟΥΝ

Στα τελευταία 140 χρόνια έχουν χρησιμοποιηθεί όλων των ειδών οι προσπάθειες για να καταπολεμηθούν οι ιδέες του Μαρξ, να παραπονηθούν να παραμορφωθούν ή να παραπεταχτούν. Όπως όμως, ο ίδιος είπε, «η ζωή καθορίζει τη συνείδηση». Οι Μαρξιστικές ιδέες έχουν αποτελέσει ανεξάντλητη πηγή εμπνεύσεως για τους αγώνες των εργατών όλου του κόσμου στα 100 χρόνια μετά το θάνατό του, με ξεχωριστό παράδειγμα την μεγάλη Οχτωβριανή Επανάσταση.

Οι υλικές συνθήκες που δημιουργούν τα αδιέξοδα του καπιταλισμού και του παραμορφωμένου σοσιαλισμού και μέσα στις οποίες θα είναι αναγκασμένοι οι εργάτες να ζήσουν αποτελούν εγγύηση για την τελική δικαίωση του Μαρξ σε κάθε χώρα, πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο.

100 χρόνια μετά το θάνατο του Μαρξ, ο Μαρξισμός παραμένει η πιο σύγχρονη η πιο σχετική με το σήμερα φιλοσοφία και η μόνη που μπορεί να δώσει ένα καλύτερο μέλλον στον άνθρωπο.

ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;

Τα γεγονότα του τελευταίου Σαββατοκυριακού του Φεβράρη στην Ελλάδα ξαναφέρνουν επιταχτικά στο προσκήνιο το ερώτημα: κινδυνεύει η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ από στρατιωτικό πραξικόπημα; Θα τολμήσουν οι στρατιωτικοί μια νέα 21η Απριλίου; κι αν ναι, υπάρχουν δυνάμεις να τους αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά;

Το τι ακριβώς συνέβηκε το κρίσιμο Σαββατοκυριακό δεν είναι καθόλου καθαρό. Η Κυβέρνηση επιμένει στην παράδοξη εκδοχή πως δεν έγινε τίποτα, πως ήταν μια απλή «άσκηση» στην Αττική. Βασισμένη στην επίσημη θέση η αντιπολίτευση με τη σειρά της κατηγορεί την Κυβέρνηση για αδικαιολόγητη κινητοποίηση των σωμάτων ασφαλείας και των κομματικών μηχανισμών του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ, που την βλέπει σαν «πρόβα τζενεράλε» για την «επιβολή δικτατορίας και ολοκληρωτισμού».

Ωστόσο κανένας δεν πιστεύει την Κυβερνητική εκδοχή. Είναι φανερό πως κάτι πολύ σοβαρό έχει γίνει. Ολόκληρη η μέχρι σήμερα πολιτική του Παπανδρέου στηρίχτηκε στη μείωση κάθε αντιπαράταξης με τη δεξιά ενώ αντίθετα η πολιτική της δεξιάς στόχευε στην σύγκρουση. Θάταν παράδοξο για την κυβέρνηση να δημιουργήσει κλίμα έντασης και εσωτερικής σύγκρουσης τη στιγμή που επιδιώκει την «πανεθνική ενότητα». Η κινητοποίηση κομματικών μηχανισμών δεν θα γινόταν ποτέ αν δεν υπήρχε πολύ συγκεκριμένος φόβος για πραξικόπημα: άσχετα με την ακρίβεια των πληροφοριών για κίνημα στη Βόρεια Ελλάδα ή την Αττική το τι συνέβηκε φαίνεται να έπεισε τον Παπανδρέου πως ήταν προτιμότερο να προετοιμάσει το λαό για σύγκρουση με τους επίδοξους πραξικοπηματίες παρά να το αφήσει ν' αναπτυχθεί.

Ακόμα και για την ίδια την κινητοποίηση των κομματικών μηχανισμών δεν υπάρχουν καθαρές πληροφορίες. Κι εδώ είμαστε αναγκασμένοι να υποθέσουμε το τι έγινε από τα αποτελέσματά της. Το πρώτο είναι το γεγονός ότι η απόπειρα δεν πρόλαβε καν να εκδηλωθεί. Αυτό όμως μπορεί να οφείλεται στην έλλειψη αποτελεσματικότητας, των «πραξικοπηματιών». Αδιαμφισβήτητος όμως δείκτης της επιτυχίας της κινητοποίησης είναι η υστερική αντίδραση της δεξιάς. Η προοπτική συντριβής ενός «σοβαρού» πραξικοπήματος την γεμίζει με τρόμο.

Η δεξιά δεν είναι ενάντια στο πραξικόπημα: είναι μόνο ενάντια στην πρόωρη εκδήλωσή του, ενάντια στη συντριβή του. Ακόμα δεν θα ενοχλούσε τη δεξιά αν ο Παπανδρέου ζήτησε από τον Καραμανλή να αποτρέψει ένα κίνημα στρατιωτικών: σ' αυτό το στάδιο πολλοί πιθανόν να το πετύχαι-

νε. Αυτό που εξόργισε τη δεξιά είναι η κινητοποίηση του λαού, η στροφή του Παπανδρέου στις δικές του δυνάμεις για να τον στηρίξουν. Γιατί αυτές οι δυνάμεις, έμμεσα ή άμεσα, καθωρίζουν σε τελευταία ανάλυση το πόσο μπορεί η κυβέρνηση να διατηρήσει την ανεξαρτησία της πολιτικής της από τις επιθυμίες της αστικής τάξης.

Ο Παπανδρέου χρειάζεται τις μάζες και το ξέρετε. Ωστόσο δεν έχει εμπιστοσύνη σ' αυτές, δεν πιστεύει πως μπορούν ν' αναμετρηθούν μ' επιτυχία σε μια βίαιη σύγκρουση με τις οργανωμένες δυνάμεις της άρχουσας τάξης. Γι' αυτό επιδιώκει μια συνεννόηση με τη δεξιά σ' ένα επικίνδυνο παιχνίδι διπλωματίας και υποχωρήσεων.

Από την πλευρά της αστικής τάξης δεν έχει σήμερα

και υποσχέσεις προσπαθούν να κατευθύνουν έμμεσα την Κυβερνητική πολιτική έτσι που να έχουν όσο γίνεται λιγώτερες ζημιές και να φείρονται όσο μπορούν την Κυβέρνηση.

Όπως πάντα το κύριο μέλημα της αστικής τάξης είναι η διατήρηση του ελέγχου της πάνω στο στρατό. Και είναι εδώ που φαίνεται πως ο Παπανδρέου απέτυχε ν' αλλάξει οτιδήποτε. Οι τελευταίες προαγωγές έχουν περισσότερο την εικόνα διωγμού δημοκρατικών αξιωματικών και επιβράβευσης χουντικών. * Παράλληλα η διατήρηση της Ελλάδας στο ΝΑΤΟ, η παραμονή των Αμερικανικών βάσεων και η ΕΟΚ εξασφαλίζουν στη Δεξιά ένα ικανοποιητικό πλαίσιο για την προετοιμασία της επιστροφής της στην εξουσία.

Αν έδειξαν κάτι τα τελευταία γεγονότα είναι ότι η αστική τάξη δεν έχει καμιά διάθεση να διατηρήσει το Παπανδρέου στην Κυβέρνηση αν μπορέσει να τον ανατρέψει. Ακόμα, ότι μόνο οι δυνάμεις της αριστεράς μπορούν να στηρίξουν την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Αντι ο Παπανδρέου

ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΗΠΑ

Απο το πρόσφατο συλλαλητήριο στην Αθήνα ενάντια στις Αμερικανικές βάσεις.

τις δυνάμεις ν' απαλλαχτεί από την παρουσία του Παπανδρέου στην Κυβέρνηση. Η δεξιά δεν είναι σε θέση να προσφέρει οτιδήποτε και η αποσύνθεση της Νέας Δημοκρατίας κάμνει απίθανη την εκλογική της επιτυχία στο τέλος της τετραετίας. Είναι φυσικό πολλοί να ονειρεύονται μια στρατιωτική ανατροπή, μια νέα εφταετία.

Όμως κι αυτός ο δρόμος είναι για την ώρα κλειστός στη δεξιά. Το ισοζύγιο των δυνάμεων σήμερα είναι τέτοιο που μπορεί να μετατρέψει μια απόπειρα πραξικοπήματος σε επαναστατική έκρηξη. Γι αυτό οι πιο συνετοί εκπρόσωποι της αστικής τάξης προτιμούν να περιμένουν καλύτερες εποχές. Κι ασφαλώς δεν περιμένουν παθητικά: Με απειλές

να προσπαθήσει να εξευμενίσει τη δεξιά με υποχωρήσεις, θάπρεπε να στραφεί προς τις εργατικές μάζες αποκαλύπτοντας τις συνομοσίες και τους εκβιασμούς και να προχωρήσει τολμηρά στην εφαρμογή των προεκλογικών συνθημάτων του ΠΑΣΟΚ. Η κινητοποίηση ενάντια στην απόπειρα έδειξε πως υπάρχουν οι δυνάμεις για ν' αντιμετωπίσουν τις δολοπλοκίες της δεξιάς. Για πόσο όμως θα υπάρχουν; Γιατί η δεξιά περιμένει την υποχώρηση της ετοιμότητας της εργατικής τάξης για να χτυπήσει. Και θα φροντίσει την επόμενη φορά νάναι καλύτερα προετοιμασμένη.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Οι κίνδυνοι για μια νέα 21η Απριλίου δεν έχουν εξαλειφθεί.

Υ.Γ. Εκπρόσωπος της Αμερικανικής Κυβέρνησης δήλωσε πως οι ΗΠΑ είναι εναντίον αντικυβερνητικού κινήματος στην Ελλάδα. Ξέχασε να προσθέσει «για την ώρα».

* Ο Αντιστράτηγος Παναγόπουλος μένει στη θέση του Αρχηγού Στρατού, ο αντιστράτηγος Σουρδής, υπακόστης του Ζωϊτάκη, στη διοίκηση του Γ' Σώματος Στρατού, ο Γ. Σπύρας πρόκειται σε Αντιστράτηγος και ανέλαβε τη διοίκηση του Α' Σώματος Στρατού ενώ απόστρατεύτηκαν ο αντιστράτηγος Δ. Δεμεστιγιάς και οι Ν. Δαββέτας, Γ. Βοργιάς, Γ. Μάγειρας (Εφημερίδα «Έθνος» 2 Μάρτη 83).

σοσιαλιστική

εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2

Εξωτερικό:

Ελλάδα £3

Ευρώπη £3,500

Αμερική £4